

Dành cho trẻ 6-12 tuổi

Tôi là chế ngự đại vương

Lời nói đầu

Đọc sách có thể nuôi dưỡng tình cảm, mở mang trí tuệ, làm cho con người trở nên ưu tú hơn. Trên đường đời của trẻ, càng cần những quyển sách hay dẫn lối, thông qua việc đọc sách, thông qua việc học tập và giáo dục, dạy cho trẻ có đức tính tốt, từ đó có được tương lai tốt đẹp!

Con trẻ là hi vọng của mỗi gia đình, là tương lai của tổ quốc. Khi trẻ hình thành được thói quen tốt, nhận thức được rằng việc của mình phải tự mình hoàn thành; khi trẻ có tính cách tốt, trẻ sẽ tự quản lý được bản thân; khi trẻ dũng cảm chiến thắng khó khăn, nội tâm trẻ đủ mạnh mẽ; khi trẻ đầy tự tin, dám nói lớn rằng mình rất giỏi; khi trẻ hiểu rằng đọc sách là tốt cho bản thân, cố gắng làm học sinh giỏi trong lớp, trẻ sẽ gặp được phiên bản xuất sắc của chính bản thân mình.

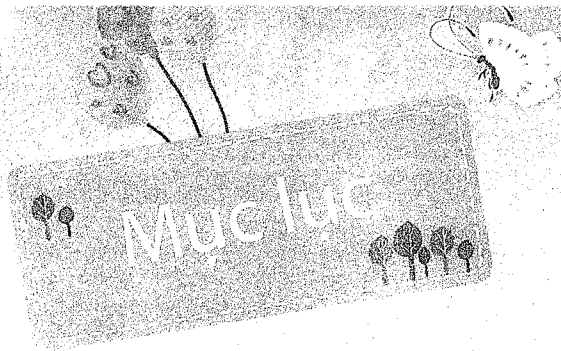
Series sách này kỳ công biên tập những mẫu chuyện

nhỏ đầy năng lượng tích cực, khéo léo xen vào những “châm ngôn sống” và “gợi ý trưởng thành”. Trong quá trình đọc, trẻ không những có thể đọc được những câu chuyện hay, gạt hái được những kiến thức mới, còn có thể suy ngẫm, huấn luyện tư duy thông qua những mẫu chuyện này. Đây cũng chính là những viên đá lót chân cho trẻ trên đường đời, để trẻ có thể bước cao hơn, nhìn xa hơn.

Mục lục

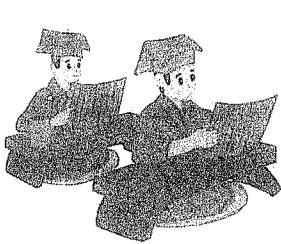
1	“CHIẾC GÓI BẢO THỨC” CỦA TƯ MÃ QUANG	1
2	ANH CÔNG NHÂN ĐẠT 630 ĐIỂM THI TOEFL	5
3	ÔNG VUA HUY CHƯƠNG VÀNG OLYMPIC	10
4	KẾ HOẠCH CỦA ĐẶNG Á BÌNH	14
5	BÀI HỌC VỀ TẬN DỤNG THỜI GIAN	19
6	GIỮ GÌN SỰ LƯƠNG THIÊN	24
7	LÝ HẠ ĐI TÌM “KHO BÁU”	30
8	CẬU BÉ VÀ CÂY ĐÌNH	33
9	THỜI GIAN LUÔN LUÔN CÔNG BẰNG	36
10	GIÁC MƠ Y HỌC CỦA THEORELL	40

11	NGUYÊN TẮC TRONG TIM	46	
12	ĐƯỜNG TA TA CHỌN	50	
13	LÝ HUYỄN KỆ TRỜI GIÓ RÉT CHĂM CHỈ HỌC HÀNH	54	nổi
14	SỬ GIA THÔI HỒNG	58	khôn
15	THI TIÊN LÝ BẠCH	62	tron
16	XÁC ĐỊNH MỤC TIÊU, NỖ LỰC HỌC TẬP	68	đọc năm
17	NHỮNG CHIẾC SÀNG TRONG CUỘC SỐNG	73	khic
18	SỰ THIÊNG LIÊNG CỦA LỜI HỨA	79	Qua
19	TỰ HỌC THÀNH TÀI	83	tôi, s
20	ĐÔNG ĐỆ CHU-NGƯỜI BIẾT TẬN DỤNG THỜI GIAN	89	Tuy và b.

“CHIẾC GỖI BÁO THỨC”

CỦA

TU MÃ QUANG

Tu Mã Quang là nhà chính trị, nhà văn và nhà sử học nổi tiếng thời Bắc Tống. Hồi còn nhỏ, Tu Mã Quang vốn không thông minh, ông thường chậm chạp hơn người khác trong lúc học bài văn và nhớ từ mới. Vì vậy ông đã đọc đi đọc lại nhiều lần, người khác đọc hai ba lần thì ông sẽ đọc năm sáu lần, thậm chí là chín mười lần. Ông đọc cho đến khi có thể thuộc lòng 1 cách lưu loát thì mới chịu nghỉ ngơi.

Để có thể học thêm kiến thức, sau khi tan học Tu Mã Quang cũng dành thời gian để đọc sách. Đặc biệt là buổi tối, sau khi vui chơi một lúc ông sẽ đọc sách đến rất khuya. Tuy vậy, ngày hôm sau ông vẫn dậy sớm hơn các bạn khác và bắt đầu đọc sách buổi sáng sớm.

Có những khi ban ngày học quá mệt, buổi tối lại ngủ

Tôi là chế ngự đại vương

nuộn nên hôm sau ông thường ngủ quên và bỏ lỡ việc đọc sách buổi sáng, những lúc đó ông thường tự trách bản thân. Ông trầm nghĩ: “Mình nên dùng cách nào để giải quyết vấn đề này đây?” Ông muốn nhờ mẹ gọi dậy, nhưng mẹ ông hương con nên thường không nỡ nhìn con mình học hành vất vả như vậy.

Có một hôm, Tư Mã Quang nhìn thấy một khúc gỗ ở sau vườn, trong giây lát động não, ông liền thốt lên trong lòng: “Có cách rồi!”

Tư Mã Quang cưa một đoạn gỗ to bằng miệng bát, sau đó bóc hết phần vỏ cây, cắt đi máu cây rồi đặt lên giường

làm
hễ x
giườ
tục c
gôi g
“Gó
hỏi T
với v
con c
con c
mệt c
thức
kiến
mới j
Mã C
tập v

làm gỏi đầu. Khúc gỗ vừa tròn vừa cứng, khi gỏi nó để ngủ, hễ xoay người là khúc gỗ sẽ lăn xuống đất, đầu sẽ đập xuống giường và sẽ giật mình tỉnh dậy. Như vậy, ông sẽ có thể tiếp tục đọc sách. Sau một thời gian dài, Tư Mã Quang và chiếc gỏi gỗ trở nên thân thiết, ông còn đặt tên cho chiếc gỏi là “Gỏi báo thức”.

Không lâu sau, mẹ ông phát hiện ra chiếc gỏi gỗ liền hỏi Tư Mã Quang xem ông đã dùng nó làm gì, ông liền nói với vẻ tự hào: “Mẫu thân, đây là chiếc ‘Gỏi báo thức’ của con đấy!”

Mẹ ông nghe xong liền cảm động và nói: “Con ngoan, con chăm chỉ học tập là chuyện tốt, nhưng cũng đừng để mệt quá nhé!”

Cứ như vậy, Tư Mã Quang đã dùng chiếc “Gỏi báo thức” để thức khuya dậy sớm nỗ lực học tập, có được nhiều kiến thức phong phú, ông đã có kiến thức uyên bác khi chỉ mới mười lăm tuổi. Tiếp đó, sau mười chín năm nỗ lực, Tư Mã Quang đã chủ trì biên soạn một kết tác lịch sử dài 294 tập với khoảng 3 triệu chữ, đó là cuốn biên niên sử nổi

tiếng «Tu trị thông giám» .

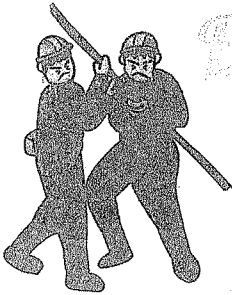

Bài học trưởng thành

Khi chúng ta không thông minh bằng người khác thì chúng ta buộc phải nỗ lực hơn thì mới có thể ngang bằng, thậm chí là hơn những người khác. Trong học tập, chỉ cần bạn chịu khổ bỏ công sức, chịu khó cố gắng thì nhất định có thể đạt được kết quả tốt.

hoài
gạo
thể c
kỳ I
thên

khoa
làm
ngày
như
tiếng

Có một chàng trai nọ sinh ra tại một làng quê nghèo, hoàn cảnh rất khó khăn, thường xuyên phải đi vay tiền vay gạo để sống qua ngày. Nhà không có điện nên anh chỉ có thể dựa vào chiếc đèn dầu để đọc sách. Sau khi kết thúc học kỳ I của năm lớp 11, anh chàng buộc phải bỏ học để đi làm thêm phụ giúp gia đình.

Năm 1993 anh chàng ấy đem theo cuốn sách giáo khoa tiếng anh cấp 3 lên một thành phố lớn làm việc, anh làm công nhân tại một nhà máy sản xuất đồ chơi. Mặc dù ngày nào cũng phải làm việc mười mấy tiếng một ngày, nhưng anh vẫn tranh thủ thời gian rảnh rỗi còn lại để học tiếng anh. Hằng ngày anh đều thức dậy từ 4h sáng, ngày

Tôi là chế ngự đại vương

nào cũng kiên trì dành ra 7 đến 8 tiếng để học, có hôm còn học đến một hai giờ sáng. Bất luận là mùa đông giá buốt hay là mùa hè nóng nực, chưa một lần anh tạm ngừng việc học tiếng anh.

Tháng 6 năm 1996 anh chuyển sang làm phụ bếp cho căng tin ở trường đại học nổi tiếng. Với mong muốn được học tiếng anh, anh đã đăng ký tham gia vào câu lạc bộ tiếng anh ở trường. Anh bắt đầu luyện tiếng anh từ đó. Sau đó vì muốn nâng cao khả năng giao tiếp của mình, thậm chí anh đã đóng vai làm phóng viên để phỏng vấn các du học sinh trong trường, tự tạo môi trường học tiếng anh cho mình.

Buổi đầu tiên tham gia câu lạc bộ tiếng anh, anh chàng rất rụt rè và nhút nhát. Thấy mọi người ai cũng nói tiếng anh lưu loát, anh chàng chỉ dám đứng yên một góc, cảm thấy vô cùng tự ti. Nhưng ngay sau đó anh đã hạ quyết tâm phải học giỏi tiếng anh. Anh bắt đầu học kỹ năng nghe, nghe qua băng đĩa, nghe qua đài phát thanh. Mỗi tuần một lần, bất cứ khi nào có thời gian rảnh, anh đều kiên trì tham gia câu lạc bộ tiếng anh.

tiế
tiế
ch
ơ
bì
đư
Tr
nội
câu
Có

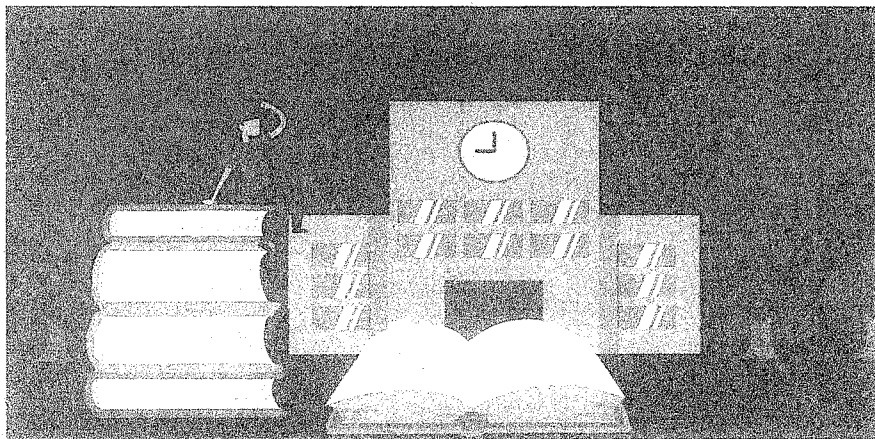

òn
iốt
iệc
ho
ợc
ng
vì
nh
nh
ng
nh
vô
ợc
qua
cứ
lạc

Càng ngày anh càng trở nên bạo dạn hơn, bất luận tiếng anh của mình giỏi hay tệ, anh đều dám dũng cảm dùng tiếng anh để giao tiếp. Anh mở một cửa sổ chuyên bán cơm cho người nước ngoài để có thể nói tiếng anh mỗi khi bán cơm, rèn luyện gan nói tiếng anh của mình.

Anh chàng ấy đã thành công, từ một chàng công nhân bình thường, chỉ dựa vào việc tự học tiếng anh mà đã đạt được 630 điểm trong kỳ thi TOEFL. Anh chàng ấy chính là Trương Lập Dũng.

Thành tích của Trương Lập Dũng đã được đăng tải nổi bật trên bảng tin của trường, và chỉ trong thời gian ngắn câu chuyện của anh đã được mọi người lan truyền rộng rãi. Có người còn đem anh ra so sánh với các cao tăng thiếu lâm

Tôi là chế ngự đại vương

võ nghệ cao cường nhưng hay sống ẩn dật trong truyện “Thiên long bát bộ”. Từ một anh chàng không mấy ai biết đến, bỗng chốc đã trở thành người nổi tiếng, được mọi người săn đón. Một số người bắt đầu liên hệ với Trương Lập Dũng để xin anh chỉ cho phương pháp học tiếng anh. Một số trường đại học cũng mời anh làm khách mời trong các buổi tọa đàm về phương pháp học tiếng anh cho sinh viên. Rất nhiều người đã vây quanh anh để xin chữ ký.

Trương Lập Dũng luôn luôn tự nhắc nhở bản thân: “Mình chỉ là một anh công nhân bình thường. Chỉ là thi TOEFL được 630 điểm, không có gì to tát cả.”

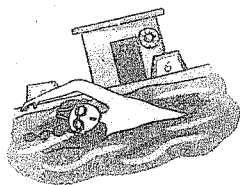

ên
iết
rời
ng
ng
ạ
iều
ân:
thi

Bài học trưởng thành

Bắt đầu học tiếng anh hay làm bất cứ việc gì khác, chúng ta cũng cần phải có tinh thần không sợ khó không sợ khổ. Chỉ cần các con dám cố gắng phấn đấu thì nhất định sẽ giành được thành công. Một sản công nhân bán hàng thường phải học trong một môi trường gian nan như vậy mà vẫn có thể thành công. huống hồ là các con – những học sinh được học trong những lớp học không trang sách sẽ này? Hãy anh trong cuộc sống hiện tại mà học hành chăm chỉ hơn nữa, các con nhé!

ÔNG VUA HUY CHƯƠNG VÀNG OLYMPIC

Ngày bé, Michael Phelps hay bị các bạn chế giễu bởi đôi tai to, hai cánh tay dài và tật nói lắp. “Ngay từ khi học mẫu giáo, giáo viên thường nói với tôi rằng, con trai tôi không bao giờ chịu ngồi im một chỗ, bé không thể tập trung làm một việc gì đó được, thậm chí họ còn cho rằng sau này con trai tôi sẽ không thể làm nên trò trống gì.” Mẹ Michael Phelps kể lại.

Thế nhưng, thân hình khác người của Michael Phelps đã được huấn luyện viên bơi lội của trường để mắt đến. Vị huấn luyện viên nói với mẹ cậu rằng: “Con trai bà có những đặc điểm hiếm có của một vận động viên bơi lội thiên tài, bàn chân to và cánh tay dài của cậu bé sẽ giống như những mái chèo lớn trong nước.” Dù được đánh giá là có nhiều ưu

thế về
lực tập
không
cấp ba
10 giờ
chiều
Anh (t

nhiều,
tự động,
toàn qu
dành c
nhiều t

thể về thể hình, nhưng Michael Phelps vẫn không ngừng nỗ lực tập luyện, tuần nào cậu cũng bơi trung bình 100 km, cậu không bỏ tập ngày nào, cho dù là lễ Noel. Sau khi tốt nghiệp cấp ba, ngày nào cậu cũng dậy từ 7 giờ sáng luyện bơi đến 10 giờ, nghỉ trưa xong lại tiếp tục tập luyện liên tục từ 3 giờ chiều đến đến 6 giờ chiều, trung bình mỗi ngày bơi 12 dặm Anh (tương đương 19 km).

“Mọi việc là không có giới hạn!”, “Bạn muốn có càng nhiều, bạn sẽ đạt được càng nhiều.” Michael Phelps thường tự động viên bản thân mình như vậy.

Năm 1999, trong Đại hội thể thao thanh thiếu niên toàn quốc, Michael Phelps đã phá vỡ kỉ lục 200m bơi bướm dành cho lứa tuổi U20. Sau đó, anh liên tiếp gặt hái được nhiều thành công vang dội. Năm 2004, anh đã thể hiện vô

Tôi là chế ngự đại vương

cùng xuất sắc ở Olympic 2004 tại Athens (Hi Lạp). Năm 2007, tại Giải vô địch bơi lội thế giới tổ chức tại Melbourne (Úc), Michael Phelps đã giành được tổng cộng 7 huy chương vàng, phá vỡ kỉ lục giành 6 huy chương vàng ở một Giải vô địch thế giới do vận động viên Ian Thorpe người Úc nắm giữ, ngoài ra, anh còn phá vỡ 5 kỉ lục thế giới khác. Olympic Bắc Kinh 2008 dường như là kỳ Olympic dành riêng cho Michael Phelps. Thần đồng bơi lội người Mỹ đã xuất sắc lập kỉ tích dành được 8 huy chương vàng trong một kì Olympic, trở thành “ông vua huy chương vàng” trong lịch sử các kỳ Olympic.

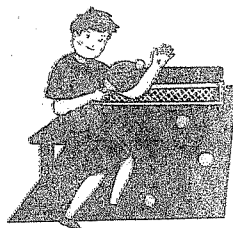
Đã học trưởng thành

Trong cuộc sống, mỗi người ai cũng muốn mình thành công và tỏa sáng. Chúng ta hãy thử đi tìm xem ưu thế và điểm năng của bản thân mình là gì. Cuộc đời vô cùng công bằng, ông trời đồng cảnh của này cho bạn, thì chắc chắn sẽ mở ra cho bạn một cánh cửa khác. Có thể bạn không giỏi trên lĩnh vực này, nhưng điều đó không đồng nghĩa bạn cũng không giỏi trên những lĩnh vực khác.

Năm
lớn
trong
vũ
nắm
pic
cho
t sắc
ột kì
; lịch

KẾ HOẠCH CỦA ĐẶNG Á BÌNH

Đặng Á Bình là một vận động viên bóng bàn nổi tiếng thế giới, trong suốt sự nghiệp của mình, cô đã 14 lần vô địch giải bóng bàn thế giới, liên tục 8 năm liền đứng đầu bảng xếp hạng bóng bàn thế giới, là người đầu tiên trong lịch sử bóng bàn vô địch trong hai kỳ Olympic liên tiếp.

Năm 1996, sau khi Olympic Atlanta hạ màn, Đặng Á Bình bắt đầu tính đến chuyện giải nghệ. Cuối năm đó, cô được Samaranch, Chủ tịch Ủy ban Olympic quốc tế đề cử cho vị trí ủy viên Ủy ban. Điều này thể hiện sự tín nhiệm của Ủy ban Olympic quốc tế dành cho cô, nhưng cũng đặt ra cho cô một thử thách vô cùng lớn. Ngôn ngữ làm việc của Ủy ban là tiếng Anh và tiếng Pháp, nhưng trình độ tiếng Anh và tiếng Pháp của cô lúc đó gần như là con số không

trò

nhu

Á B

định

nhậ

phù

của

bảng

hết r

chữ

Anh

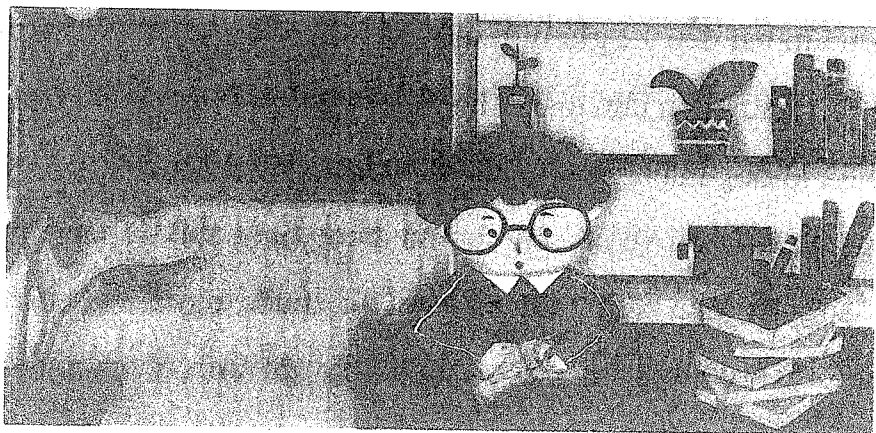

tròn trĩnh.

Để hoàn thành tốt nhiệm vụ trên một vị trí quan trọng như vậy thì trình độ ngoại ngữ là vô cùng quan trọng, Đặng Á Bình lo lắng như ngồi trên đống lửa. Năm 1997, cô quyết định học ngoại ngữ tại trường Đại học Thanh Hoa. Lúc mới nhập học, để tiện cho việc xây dựng phương pháp dạy học phù hợp, giáo viên muốn kiểm tra xem trình độ tiếng Anh của Đặng Á Bình đến đâu, đề nghị cô viết 26 chữ cái trong bảng chữ cái tiếng Anh.

Đặng Á Bình đã phải mất rất nhiều thời gian mới viết hết ra được toàn bộ 26 chữ cái. Nhìn tờ giấy nguệch ngoạc, chữ to, chữ bé, cô xấu hổ nói với giáo viên: “Trình độ tiếng Anh của tôi chỉ được như vậy thôi, nhưng thầy hãy yên tâm,

tôi nhất định sẽ nỗ lực hết sức!”

Lúc đó, trình độ tiếng Anh của Đặng Á Bình gần như bằng không, đến viết chữ cái tiếng Anh đôi với cô còn khó khăn như vậy, thì đừng nói đến khả năng nghe nói. Trên lớp, ngồi nghe giảng bài cô cảm giác như vịt nghe sấm, cô cố gắng nghe và ghi chép lại từng từ có thể nghe được, buổi tối về kí túc mới mở ra sắp xếp và ôn tập lại.

Để khắc phục sự yếu kém của bản thân, Đặng Á Bình xây dựng một kế hoạch học tiếng Anh khá tỉ mỉ: Tất cả bắt đầu từ con số 0, kiên trì nguyên tắc “ba cái đầu tiên” (học từ trang đầu tiên, tập đọc từ chữ cái đầu tiên, ghi nhớ từ đơn đầu tiên), mỗi ngày phải bảo đảm học ít nhất 14 tiếng, hàng ngày đúng 5 giờ sáng dậy học từ mới, luyện nghe; buổi tối ôn tập bài đến 12 giờ mới được đi ngủ.

Bởi toàn tâm toàn ý học ngoại ngữ, Đặng Á Bình gần như không tham gia các buổi giao lưu, tụ tập bạn bè, số lần gọi điện thoại về nhà cho bố mẹ cũng ngày một ít dần. Để nâng cao khả năng nghe và nói của mình, ngoài việc đến phòng luyện nghe ra, cô còn mua máy ghi âm, cô vừa nghe

nư
khó
lớp,
ò có
uổi

vừa đọc theo, các bạn học thường đùa vui rằng: “Bạn cứ đọc suốt ngày không ngừng nghỉ thế này, mình sợ miệng bạn sẽ không kịp mọc da non mất.” Nhưng cô tin rằng, nếu không bỏ ra một nỗ lực phi thường thì sẽ không thể đạt được một thành tích phi thường.

Bình
i bắt
học
đơn
iàng
i tối

Cuối cùng, bằng sự nỗ lực của bản thân, Đặng Á Bình đã xuất sắc hoàn thành khóa học tại Đại học Thanh Hoa.

gần
ó lần
Đề
đến
nghe

Bài học trưởng thành

Thành công của Đặng Á Bình là điều mà ai cũng biết, nhưng rất ít người biết được cô đã phải bỏ ra bao nhiêu nỗ lực cho sự thành công này. Nỗ lực và thành công có quan hệ tỉ lệ thuận với nhau, trên đời này chẳng ai dễ dàng đạt được thành công cả, khi bắt tay vào làm một việc gì đó, bạn cần nỗ lực hết sức vào nó, đừng nghĩ đến việc dựa dẫm vào người khác hoặc nằm chờ cơ hội đến. Đặng Á Bình hiểu rất rõ mục tiêu của mình là gì, và cô đã nỗ lực hết mình vì mục tiêu đó. Trong khoảng thời gian này, cô đã tạm gác lại một số việc riêng, nhưng bù lại, khả năng ngoại ngữ của cô đã được nâng cao rõ rệt. Có được thì ắt có mất, đó là lẽ thường tình, chẳng ai có thể thành công mà không đánh đổi một điều gì đó cả.

Đ

7

7

Th

sa

tri

tra

Ha

hà

an

tiê

mê

âm

BÀI HỌC VỀ TẬN DỤNG THỜI GIẢN

Đổng Ngộ sinh vào cuối thời Đông Hán, người tỉnh Thiểm Tây (Trung Quốc), ông từ nhỏ đã đam mê đọc sách, sau này đã trở thành một học giả nổi tiếng thời Tam quốc.

Đổng Ngộ mồ côi cha mẹ từ nhỏ, thời đó trời hạn hán triền miên, cuộc sống người dân rối ren khổ cực, ông và anh trai thương xuyên phải chịu cảnh không có cơm ăn áo mặc. Hai anh em phải rời bỏ quê hương, đến nương tựa nhà họ hàng thân thích. Hàng ngày, khi trời còn chưa sáng, ông và anh đã lên núi kiếm củi, buổi chiều gò củi ra chợ bán, số tiền kiếm được ít ỏi cũng chỉ đủ duy trì cuộc sống hàng ngày mà thôi.

Ngày nào cũng thế, cứ xong việc là Đổng Ngộ lại ê ẩm khắp người, tuy mệt nhưng ông không hề nghỉ ngơi,

thay vào đó ông tranh thủ từng giây từng phút đọc sách.

Những hôm trời mưa, ngoài đường trơn trượt, lầy lội, không thể lên núi kiếm củi, Đổng Ngộ vẫn dậy sớm, sau khi gấp gọn chăn màn và vệ sinh cá nhân xong, ông ra bàn ngồi đọc sách. Căn phòng đã cũ nát, từng giọt nước mưa giọt xuống thấm ướt áo, nhưng ông cũng không hề để tâm, bởi ông đang say sưa đọc sách.

Mùa đông, băng tuyết phủ kín mặt đường, bên ngoài gió rít từng cơn, tuyết rơi trắng xóa. Trong phòng, Đổng Ngộ vẫn ngồi chăm chú đọc sách, vừa không ngừng dậm chân, xoa tay để giữ ấm. Một lần, trong lúc đang chăm chú đọc sách, một cơn gió mạnh thổi tung cửa sổ mang theo hơi lạnh và những bông tuyết vào trong phòng. Đổng Ngộ vội đứng dậy đóng cửa, nhưng suýt nữa thì ngã nhào, lúc này ông mới nhận ra hai chân đã tê cứng vì lạnh của ông đã không còn cảm giác gì nữa. Ông cố gắng lết từng bước tiến đến đóng cửa sổ lại, sau đó chạy quanh phòng vài vòng, khi cơ thể đã bắt đầu ấm dần lên, ông lại quay lại bàn ngồi đọc sách.

Nhiều hôm ông đọc sách đến tận khuya, khi thấy có dấu hiệu buồn ngủ, hai mắt trùng xuống, ông liền đứng dậy đi rửa mặt bằng nước lạnh, đợi đến khi tỉnh táo lại ngồi vào bàn đọc sách.

Đổng Ngộ nhờ biết tận dụng tối đa thời gian, cùng với nghị lực phi thường của bản thân, đã đọc được rất nhiều sách, ông đã có những nghiên cứu rất sâu và độc đáo về hai bộ sách «Lão tử» và «Tả truyện». Nhiều người hỏi ông bí quyết của sự thành công, ông khiêm tốn trả lời: “Tôi tận dụng ‘ba khoảng thời gian nhàn rỗi’ để đọc sách.” “Ba khoảng thời gian nhàn rỗi” của ông chính là: Thứ nhất là mùa đông lạnh giá rất ít việc đồng áng, đây là thời gian nhàn rỗi trong năm; thứ hai là buổi tối, trời tối cũng không thể

lên núi kiếm củi được, đây là khoảng thời gian nhàn rỗi trong ngày; thứ ba là khi thời tiết xấu, cũng không thể làm việc gì được, đây là khoảng thời gian nhàn rỗi vào ban ngày.

Đổng Ngộ tuy sinh ra và lớn lên trong thời chiến tranh loạn lạc, chỉ nhờ vào kiếm củi sống qua ngày, nhưng ông đã biết cách tận dụng tối đa thời gian nhàn rỗi để đọc sách và trau dồi kiến thức, sau này, ông đã trở thành một học giả nổi tiếng thời Tam Quốc.

rồi
âm
ày.
anh
òng
ách
giả

Bài học trưởng thành

Đại văn hào người Đức Wolfgang von Goethe từng nói: "Người biết tận dụng thời gian sẽ có quý thời gian nhiều hơn người khác." Chúng ta hãy tận dụng thời gian rằng mình không có thời gian học, đây chỉ là cái cớ cho sự lười biếng mà thôi. Nếu muốn trở thành một người giàu có về thời gian, chúng ta hãy tận dụng thời gian nhàn rỗi của mình. Đừng coi thường quý thời gian ít ỏi này. Khi công chúng lại, bạn sẽ có thêm rất nhiều thời gian để làm những việc có ích đây. Dùng thời gian để cho việc học, đọc sách, tìm tòi khám phá... Bạn sẽ học được nhiều kiến thức hơn, biết được nhiều điều mới mẻ hơn.

GIỮ GÌN SỰ LƯƠNG THIỆN

Tiểu Bảo sống cùng mẹ già trong một ngôi nhà nhỏ trên sườn núi.

Như mọi ngày, hôm đó cậu và các bạn lên núi kiếm củi.

“Mệt quá, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi!”

Tiểu Bảo và nhóm thanh niên ngồi nghỉ chân trên sườn núi. Bỗng họ thấy một thanh niên đang hì hục vác túi đồ lên núi, mắt liên tục nhìn dọc nhìn ngang, có vẻ như anh ta đang sợ bị trộm cướp mất túi đồ thì phải, vẻ mặt vô cùng căng thẳng.

“Chúng ta qua trêu hấn một chút cho vui đi!” Một thanh niên lên tiếng.

Đám thanh niên có vẻ hứng thú với trò đùa này.

ta

củi

ch

nh

từ

gi

rồi

thì

lại

cả

thì

qu

“Thôi bỏ đi, nhìn anh ta đang rất sợ, đừng làm người ta sợ thêm nữa...” Tiểu Bảo ngăn lại.

Thế nhưng cả nhóm không quan tâm đến lời can ngăn của cậu, chúng đang nghĩ đến cảnh anh chàng kia bị dọa cho sợ chết khiếp, chắc hẳn sẽ vui lắm đây.

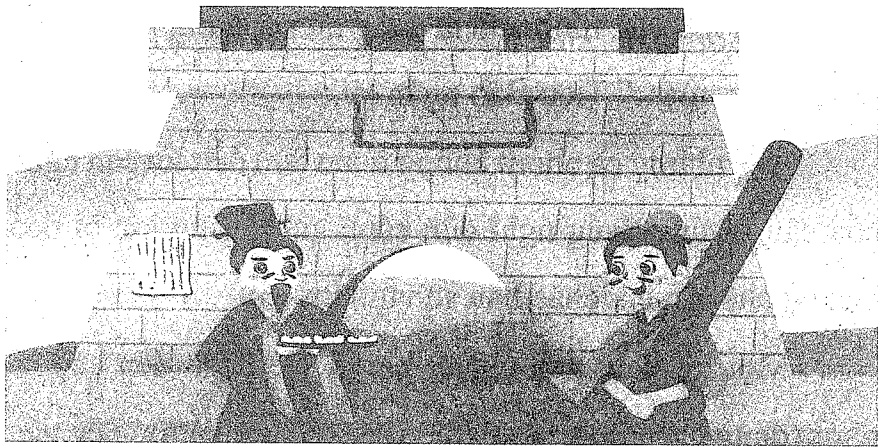
Một lúc sau, anh chàng kia đã tiến gần đến chỗ cả nhóm đang ngồi, đám thanh niên chạy ra hát hò: “Tên tiêu tử kia, khôn hồn thì để túi đồ lại rồi biến ngay, không ta giết!”

Anh chàng kia bị dọa sợ khiếp vía, vội ném túi đồ lại rồi hốt ha hốt hải chạy mất. Đám thanh niên nhặt túi đồ lên thì thấy bên trong toàn ngọc quý.

“Chúng ta phải đi tìm chủ nhân của túi đồ này để trả lại người ta, đây không phải đồ của chúng ta.” Tiểu Bảo cầm túi đồ lên, nhưng ngay lập tức bị đám bạn giật lại.

“Nếu chủ nhân của túi đồ này thật sự muốn lấy lại nó thì người ta sẽ đến tìm, còn nếu không thì coi như chỗ ngọc quý này là của chúng ta.”

“Đúng vậy, chúng ta sắp giàu to rồi, tính dần xem chia

chác thế nào đi!”

Tiểu Bảo tuy không muốn tùy tiện lấy đồ của người khác, nhưng vì sợ đám bạn không chơi với mình nữa, sợ bị cô lập, nên cũng không dám can ngăn gì nữa.

Về đến nhà, vì đã trót làm việc xấu nên trong lòng cậu cảm thấy vô cùng day dứt, cậu thật thà kể lại mọi chuyện cho mẹ nghe.

Mẹ nghe xong tức giận nói: “Cho dù có như thế nào thì con cũng không được tùy tiện cầm đồ của người khác như thế! Con không thể tiếp tục chơi với đám bạn xấu đó được nữa, chúng ta hãy rời khỏi nơi này!”

Thế rồi ngay đêm hôm đó, cậu và mẹ rời khỏi làng và chuyển đến một làng khác. Từ ngày chuyển về nhà mới,

Tiểu Bảo hàng ngày chăm chỉ làm việc kiếm tiền phụng dưỡng mẹ già. Số ngọc quý kia cậu cất vào một chỗ rất kín, cho dù cuộc sống túng thiếu cũng không bao giờ cậu nghĩ đến việc sẽ dùng chúng. Cậu tự nhủ: “Số ngọc đó không phải của mình, sau này mình sẽ trả lại cho chủ nhân của nó.”

Thời gian cứ thế trôi đi, Tiểu Bảo cũng đã lấy vợ, sinh con đẻ cái. Bởi chăm chỉ làm ăn nên cuộc sống gia đình vô cùng sung túc đủ đầy. Bỗng một ngày, một nhóm quan sai dịch xông thẳng vào nhà anh.

“Người đâu, trói tên tiểu tử này lại cho ta, hắn là đồng phạm với đám trộm ngọc kia!”

Nhóm lính trói cậu rồi lôi đi như một tên tội phạm, trong lúc cả nhà thất kinh không biết chuyện gì đang xảy ra, Tiểu Bảo cúi đầu nói: “Vợ à, đừng lo cho anh. Mẹ ơi, mẹ hãy đi lấy túi ngọc ngày trước ra đây rồi đi cùng con!”

Đến trước công đường, anh thấy một nhóm phạm nhân tay chân bị trói chặt đang quỳ trước mặt quan trên. Nhóm phạm nhân đó không ai khác chính là đám bạn ngày

Tôi là chế ngự đại vương

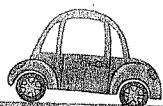
xưa của anh. Lúc này, họ đã làm rất nhiều việc ác, phạm rất nhiều trọng tội, người nào nhìn cũng vô cùng hung tợn, mặt đầy sát khí.

“Tên kia, ngươi đã biết tội của mình chưa?”

Quan trên quát lớn, Tiểu Bảo liền kể lại tất cả đầu đuôi câu chuyện.

“Tuy tôi và đám bạn đã cùng nhau chia chác số ngọc đó, nhưng tôi chưa bao giờ động đến số ngọc mà mình đã được chia, nó vẫn nguyên vẹn trong túi kể từ ngày đó đến giờ, tôi luôn nghĩ sẽ có một ngày đem trả lại cho chủ nhân của nó.” Nói rồi, Tiểu Bảo nhờ mẹ cầm túi ngọc đến, quan trên thấy túi ngọc vẫn còn nguyên vẹn liền phán anh vô tội và thả anh ra.

Nỗi day dứt chèn ép trong lòng anh bấy lâu nay cuối cùng đã được rũ bỏ, Tiểu Bảo trong lòng nhẹ nhõm quay về nhà.

Bài học trưởng thành

Hôm đời có rất nhiều người vì tiền mà rơi
bê lương tâm, bước vào con đường làm ôi. Chúng
ta nên nhớ, chỉ bằng đôi tay kiếm ra bằng mồ
hôi công sức và nỗ lực của bản thân mới thu về
mình đồng lương, lương đồng lương này để chi trả
đời sống không thu về một đồng nào cũng
sẽ chết đi trong tay của thập liếp.

LÝ HẠ ĐI TÌM "KHO BẢO"

Nhà thơ nổi tiếng thời Đường, Lý Hạ, là một tài năng hiếm có trên thi đàn Trung Quốc, dân gian gọi ông là “Quý Tài”. Bảy tuổi, ông đã biết làm thơ, mười mấy tuổi đã có thể xuất khẩu thành thơ, thời đó không ai là không ngợi khen tài năng của ông.

Lý Hạ tuy học rộng tài cao, nhưng không phải ông cứ cầm bút lên là có thể dễ dàng sáng tác được một bài thơ, mà ông cũng cần trải qua cả một quá trình chăm chỉ, nỗ lực học tập, tích lũy kiến thức từng chút, từng chút một.

Để tìm tư liệu sáng tác, khi mặt trời còn chưa mọc, Lý Hạ đã dậy, đem theo một chiếc túi, cưỡi lên lưng lừa, đi đến những nơi xa xôi, hẻo lánh, vừa đi vừa quan sát cảnh vật xung quanh, tự tìm cho mình cảm hứng sáng tác. Một

khi tức cảnh sinh tình, nghĩ ra một ý thơ hay, ông ngay lập tức ghi chép lại vào một cuộn giấy, rồi cất vào trong túi.

Ban đầu, mẹ của Lý Hạ không để ý, cứ nghĩ là ông đi chơi. Về sau thấy ông một năm mười hai tháng, ngày nào cũng ra ngoài, mới bắt đầu chú ý đến. Biết được ông ra ngoài tìm cảm hứng và tư liệu sáng tác, mẹ mới quan tâm nói: “Đây cũng là việc tốt, nhưng con cũng phải chú ý nghỉ ngơi, không thể ngày nào cũng đi như thế, cách hai ba hôm hãy đi một lần.”

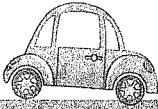
Lý Hạ đáp: “Con hiểu rồi ạ.” Nhưng nói là nói vậy, Lý Hạ vẫn sáng đi tối về, ngày nào cũng vậy. Dáng người ông vốn mảnh khảnh, lại dãi dầu mưa nắng, ăn uống thất thường, ngủ ít, nên ngày càng gầy đi, da cũng sạm đen lại.

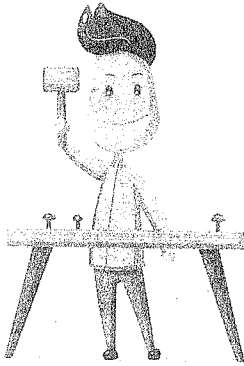
Tôi là chế ngự đại vương

Mẹ ông rất đau lòng, khuyên ông dừng lại, nhưng ông không nỡ từ bỏ mục tiêu mà mình theo đuổi. Cứ như vậy, Lý Hạ cuối cùng cũng đã trở thành một nhà thơ nổi tiếng. Thơ của ông có phong cách độc đáo, có ảnh hưởng lớn đến hậu thế.

Bài học trưởng thành

Không có con đường tắt nào dẫn đến thành công, chúng ta nếu như muốn thực hiện ước mơ của bản thân, muốn đạt được thành công, không có cách nào khác là phải thực sự nỗ lực. Gặp phải khó khăn cũng không lùi bước, không hỏi han quay đầu, luôn nhắm thẳng hướng mục tiêu và lý tưởng tiến bước. Cứ như vậy, sẽ đến một ngày cấp bôn thành công.

CẬU BÉ VÀ CÂY ĐINH

Có một cậu bé nọ có một tính xấu là rất dễ nổi nóng, vậy nên cha cậu đã đưa cho cậu một túi đinh và nói rằng cứ khi nào nổi nóng thì cậu hãy đóng một cây đinh lên hàng rào phía sau vườn kia.

Ngày đầu tiên cậu bé ấy đã đóng 37 cây đinh lên hàng rào, tuy nhiên số lượng đinh mà cậu đóng giảm dần theo thời gian.

Cậu bé phát hiện ra rằng việc khống chế tính khí của mình còn dễ hơn cả việc đóng những cây đinh kia.

Cuối cùng đến một ngày, cậu bé cũng khống chế được tính khí nóng nảy của mình. Cậu đem kết quả này nói cho cha mình biết, cha cậu nói với cậu rằng: bây giờ mỗi một

lần không chế được tính khí của mình thì con hãy rút một cây đinh ra.

Từng ngày trôi đi, đến một hôm cậu bé đã thông báo với cha mình rằng cuối cùng cậu cũng đã rút hết được số đinh trên hàng rào ra rồi.

Người cha cầm tay cậu dắt ra sau vườn, nói: “con làm tốt lắm con trai ngoan của cha. Nhưng còn nhìn những lỗ hổng trên hàng rào kia, hàng rào mãi mãi không thể trở về hình hài như trước đây được nữa. Những lời con nói ra mỗi khi nổi nóng cũng sẽ để lại những vết sẹo giống như những cây đinh kia. Nếu con dùng dao đâm người khác một nhát thì cho dù sau đó con có nói bao nhiêu lời xin lỗi đi chăng nữa, vết sẹo cũng không bao giờ biết mát. Nổi đau mà lời nói đem lại cũng không khác gì so với nổi đau da thịt, thực sự có khả năng sát thương rất lớn. Cho nên con trai ngoan của cha, nhất định con phải học được cách khống chế cảm xúc của bản thân, đừng đem đến cảm giác khó chịu cho người khác!”

Bài học trưởng thành

Trong cuộc sống của chúng ta, có rất nhiều điều mà chúng ta cần phải học cách không chế như vậy để sống. Những người biết cách không chế bản thân của họ sẽ có cuộc sống hạnh phúc và thành công. Những người không biết cách không chế bản thân của họ sẽ có cuộc sống bất hạnh và thất bại.

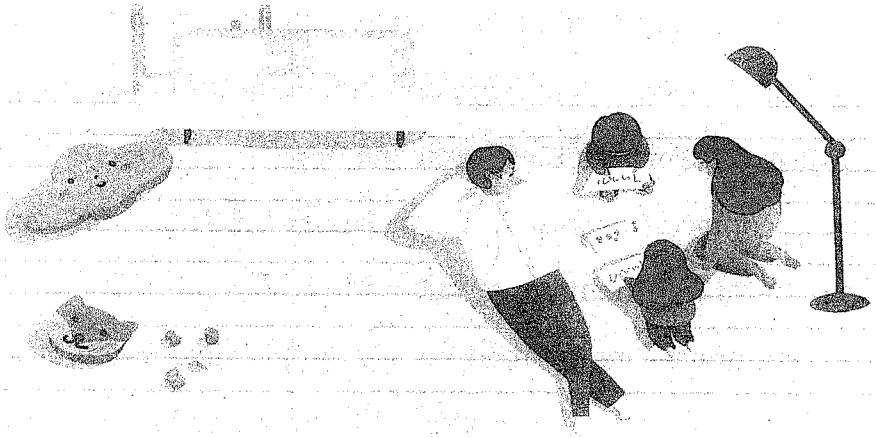
THỜI GIAN LUÔN LUÔN CÔNG BẰNG

Rodin sinh ra trong một gia đình vô cùng nghèo khổ. Ngay từ khi còn rất nhỏ ông đã thích vẽ vờ khắp nơi, vẽ những thứ mà ông nhìn thấy và cả những thứ ông tưởng tượng ra.

Vì Rodin rất thích vẽ nên vào ngày sinh nhật, cha mẹ đã đặc biệt mua tặng cho ông những cây bút chì vẽ. Ông rất thích món quà này, có nó ông lại càng hăng say vẽ hơn.

Chị gái ông thấy ông thích vẽ như vậy nên đã động viên ông đi học đào tạo chuyên sâu. Thế nhưng nhà không có tiền nộp học phí, vậy thì phải làm sao? Chị gái ông sau khi hỏi thăm ở nhiều nơi, cuối cùng đã tìm được một ngôi trường mỹ thuật kỹ thuật miễn phí. Năm đó khi Rodin mười bốn tuổi, dưới sự giúp đỡ của chị, ông đã thi đỗ ngôi trường

này. Ngôi trường này chủ yếu là đào tạo nhân tài về thủ công mỹ nghệ và kỹ thuật. Rodin muốn trở thành họa sĩ, mà ngôi trường này lại không phù hợp với ông, nhưng học ở đây được miễn phí, hơn nữa cũng có liên quan đến mỹ thuật, vì vậy Rodin vẫn rất vui vẻ khi được đi học ở ngôi trường này.

Mỗi ngày trường chỉ tổ chức học một buổi, Rodin mỗi khi tan học liền chạy đến Bảo tàng Louvre nổi tiếng thế giới để quan sát và vẽ theo những bức tranh nổi tiếng trong bảo tàng. Khi lần đầu tiên nhìn thấy những bức tranh này, ông đã vui mừng đến nói không ra lời mà chỉ trầm nghĩ trong lòng: “Họ vẽ đẹp quá! Trình độ của mình còn kém xa, mình nhất định phải cố gắng!” Mỗi ngày quan sát và mô phỏng

tranh ở Bảo tàng Louvre đã khiến Rodin được mở rộng tầm nhìn nghệ thuật và trình độ đánh giá, đồng thời cũng củng cố sự tự tin trong việc vẽ tranh của ông.

Rodin rất tự giác học tập. Ngoài việc học trên lớp, ông còn tự tìm thêm bài tập cho mình. Vào thời gian rảnh rỗi, ông thường mang theo vở vẽ, đi đến đâu vẽ đến đấy, nhìn thấy cái gì liền vẽ cái đấy. Có những bạn học rất ham chơi, không chăm chỉ học tập, tuy rằng ông không nói ra nhưng trong lòng lại nghĩ: “Lãng phí thời gian quý giá như vậy thì thật đáng tiếc!”

Thời gian luôn luôn công bằng, nó không để sự cố gắng của Rodin trở nên hoang phí. Rodin chăm chỉ nỗ lực, không nao núng trước khó khăn, ông đã sáng tác ra một số lượng lớn các tác phẩm điêu khắc để đời và được cả thế giới công nhân và kính phục.

Bà học trưởng thành

Hằng ngày mỗi người chỉ có hai mươi tư tiếng, không nhiều hơn và cũng không ít hơn. Nếu dành thời gian vào việc vui chơi thì phần lớn đang lãng phí thời gian. Chúng ta cần hiểu rõ sự quý giá của thời gian và biết cách tận dụng thời gian đang có, hãy dành thời gian vào những việc có ý nghĩa. Chỉ cần bạn kiên nhẫn học tập và kiên trì không ngừng nghỉ sẽ theo đuổi ước mơ của mình thì bạn sẽ ngày càng gần với ước mơ đó.

GIÁC MƠ Y HỌC CỦA THEORELL

Theorell xuất thân từ Linkoping Thụy Điển. Cha ông là bác sĩ chủ nhiệm khoa ngoại của Bệnh viện thực tập lực quân số 1 Linkoping. Theorell từ nhỏ đã có nhiều sở thích, rất tò mò ưa khám phá, táo bạo nhưng thận trọng. Những đứa trẻ bằng tuổi cùng đi chơi với nhau, nhìn thấy côn trùng hình thù đáng sợ, những đứa trẻ khác đều sợ không dám động đến, còn cậu thì bắt ngay lấy và lấy dao giải phẫu. Cậu muốn làm rõ xem trong bụng con côn trùng đáng sợ đó có gì khác với những con côn trùng bình thường. con côn trùng bình thường hay không? Cha cậu đánh giá cao của con trai.

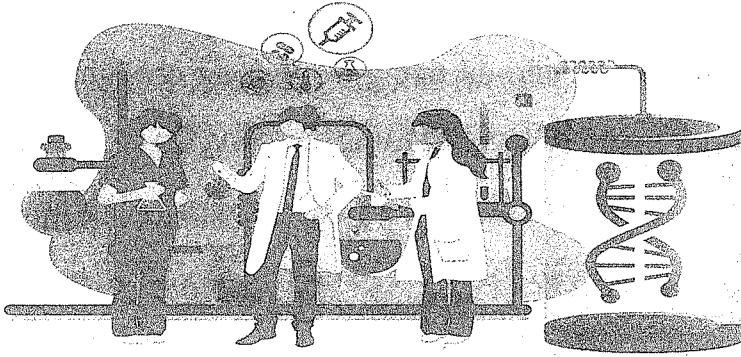
Cậu nhìn thấy dưới con dao phẫu thuật bé xíu của cha, bệnh nhân lại có thể tháo băng, ngồi dậy đi lại, hồi phục sức khỏe. Điều này làm cho trái tim bé nhỏ của cậu nhen nhóm

chí hướng học y.

Theorell từ nhỏ đã mang trong lòng chí hướng lớn. Cậu tốt nghiệp tại một trường trung học công lập ở Linkoping, năm 1921 thi đỗ vào Học viện y Karolinska với thành tích xuất sắc. Sau khi vào đại học, cậu như cá gặp nước, sự thông minh tài trí của cậu được phát huy thêm một bậc nữa.

Bình thường cậu trầm tính ít nói, khi trả lời câu hỏi, tuy chỉ là hai ba câu, nhưng luôn nhắm trúng chỗ trọng yếu. Cậu cần cù hiếu học, giỏi tư duy, thường đưa ra những câu hỏi mà thầy cô khó có thể trả lời ngay. Cậu yêu thích thí nghiệm, thích tự mình thiết kế các thí nghiệm, điều chỉnh máy móc, thường làm quên ăn quên ngủ. Sức khỏe của cậu cũng rất tốt, cậu là thành viên của đội hàng hải nổi tiếng của trường. Năm 1924 cậu tốt nghiệp Học viện Y Karolinska với thành tích giỏi toàn diện, và giành được học vị tiến sỹ ngành y vào năm 1930. Chính vào lúc Theorell như đại bàng đã mọc đủ lông cánh để bay vào không trung phát huy sự thông minh tài trí của mình, thì bị kịch xảy ra. Vị tiến sỹ mới chỉ 27 tuổi này đã tàn phế đôi chân vì bạo bệnh. Nhìn

đôi chân tàn phế của mình, cậu chìm vào đau khổ khó có thể dùng ngôn từ tả xiết. Nhưng tuy ở trong nghịch cảnh như vậy, ngọn lửa của lý tưởng vẫn bùng cháy trong tim cậu. Cậu nghĩ, không thể bước đi thì khó có thể làm bác sỹ, nhưng có thể làm công việc nghiên cứu hoặc dạy học ngành y và sinh học, từ điều căn bản đi cứu giúp ngàn vạn bệnh nhân trên thế giới.

Khi cơ thể vẫn chưa hồi phục, vẫn phải nằm trên giường bệnh, Theorell đã vội vàng đọc và tra cứu tài liệu. Ông thề sẽ cống hiến cả đời mình cho việc giải câu đố của y học sinh lý.

Năm 1930, Theorell trở thành trợ giảng hóa học của đại học Uppsala. Đầu tiên ông nghiên cứu protein chuyên

oxy có hoạt tính sinh học trong cơ bắp – Myoglobin, đồng thời nhanh chóng thể hiện sự tài hoa của mình trong công trình nghiên cứu khó này. Ông không những làm rõ những điểm giống nhau về kết cấu và chức năng giữa myoglobin và heme, ông còn chỉ ra được điểm khác nhau rất lớn trong khả năng hô hấp và chứa oxy. Ông làm việc hết mình và đạt được thành tích tuyệt vời, năm 1932 được đề bạt lên phó giáo sư y khoa và sinh lý của đại học này.

Tuổi trẻ của Theorell khác với người thường, ông biết đương đầu với khó khăn. Để giải đáp câu đố về bản chất của sự xúc tác trong cơ thể, ông bỏ ngoài tai lời khuyên của người thân và bạn bè, bỏ qua nỗi đau tàn tật, kiên quyết lựa chọn đường dài tới Berlin, cầu cứu người tiên phong trong việc nghiên cứu chất xúc tác số 1 của thế giới - Warburg, cùng họ nghiên cứu kết cấu của enzym.

Theorell từ trong di sản quý báu của người đi trước, từ kinh nghiệm của Warburg nhận thức được những khó khăn trong việc nghiên cứu enzym bằng phương pháp hóa học, ông nghĩ, cần phải dùng phương pháp vật lý để thử.

Đóm lửa ý tưởng chợt lóe trong đầu ông, lập tức biến thành ngọn lửa bùng cháy trong lồng ngực. Ông nào có tâm trạng ngủ nghê, ăn uống. Ông quên ăn quên ngủ tìm đọc tài liệu, thiết kế phương án mới.

Bông hoa sắc sỡ mang tên enzym được bằng những giọt mồ hôi ấy cuối cùng cũng nở. Thí nghiệm của ông đã thành công. Ông dùng máy móc mà mình tự thiết kế, kết hợp với phương pháp siêu ly tâm, chứng minh enzym mà lần đầu tiên tách được là đồng nhất và tinh khiết. Sau đó ông lại thành công tách enzym thành hai phần coenzyme và protease.

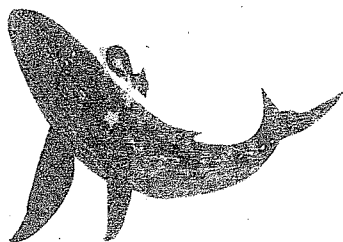

Giấc mơ trưởng thành

Con người sống trên đời, không nên có ý muốn điều khiển người khác ngoài bản thân mình, nhưng đối với bản thân mình, cần phải có khả năng tự chủ. Ở đây không phải là không chế, áp đặt, quản giáo bản thân, mà là phải luôn làm chủ được bản thân, nắm bắt cuộc sống của mình. Theorell kiên định đến cùng ước mơ y học của mình, không bị dao động bởi những khó khăn trắc trở, chính là nắm bắt được vận mệnh của bản thân.

NGUYỄN TẮC TRONG TIM

Khi 11 tuổi, Bill và cha đi nghỉ mát ở hồ New Hampshire. Nơi đây núi xanh nước biếc, là nơi câu cá tuyệt vời. Đêm trước lễ Cá Vược, Bill và cha dùng com tối từ sớm để đi câu ở hồ. Cá vược ở nơi này vô cùng hiếm, do vậy chỉ đến lễ cá Vược mọi người mới được phép câu cá mang về.

Bill và cha bắt đầu hạ cần câu vào chập tối, dưới hoàng hôn, mỗi câu rơi xuống mặt nước tạo thành những gợn sóng lăn tăn. Mặt trăng dần mọc trên bầu trời, những gợn sóng bỗng được phủ lên mình lấp lánh ánh bạc. Bill lặng yên ngồi bên hồ nước đợi cá cắn câu. Lúc này, cần câu bỗng chốc bị kéo cong thành hình vòng cung, có vẻ là một con cá lớn.

Cha cậu nhìn con trai với ánh mắt tán dương, ông muốn xem cậu làm cách nào để câu được con cá lớn đó.

Cuối cùng, Bill cẩn thận chậm rãi kéo chú cá đã cắn câu lên bờ. Đó là một con cá vược lớn mà cậu chưa từng thấy! Dưới ánh trăng bạc, hai cha con thấy rõ đường nét trên thân hình chú cá vược to ấy đẹp đến lạ thường. Chú cá liên tục khép mở hai mang, Bill cũng chớp mắt theo nhịp điệu đó. Hai cha con nhìn đồng hồ, đã 10h tối, còn hai tiếng nữa mới đến lễ cá Vược. “Con trai, chúc mừng con đã thành công câu được cá lớn! Nhưng rất tiếc là con phải thả nó đi.”
Cha nói.

“Sao lại thế?” Bill nói to với thái độ không bằng lòng.

“Lễ cá Vược vẫn chưa tới, thả nó đi, vẫn còn nhiều cá lớn để con câu.”

“Nhưng những con cá đó không lớn như vậy, hơn nữa đây là cá vược quý giá mà!” Bill hét lên. Bill nhìn xung quanh, trên hồ không có thuyền cá, chung quanh cũng không có người. Cậu khẩn thiết nhìn về phía cha một lần nữa.

Cha cậu ngừng một lúc rồi nói: “Cho dù giờ không

có ai ở đây, cũng không có ai biết chúng ta câu được cá vào lúc nào. Nhưng trong lòng chúng ta biết rất rõ, chúng ta không thể biết là sai trái mà vẫn tiếp tục làm. Nghe lời cha, phóng sinh đi, đây mới là điều quan trọng nhất!”

Bill vẫn không bằng lòng, nhưng từ giọng nói kiên quyết kiên định của cha, cậu biết cha cậu sẽ không thay đổi ý kiến. Cậu đành cẩn thận lấy móc câu trong miệng cá ra, rồi phóng sinh cá xuống hồ.

Chú cá quẫy đuôi bơi về vùng nước sâu dưới hồ. Bill trầm nghĩ, cả đời này có lẽ cậu cũng không thể nhìn thấy chú cá vược to như vậy nữa. Vào ngày này 34 năm sau, Bill trở thành một nhà kiến trúc sư xuất sắc. Quả như dự đoán, từ đó về sau, cậu ấy không câu được con cá nào to như thế nữa, Nhưng trước mắt cậu đôi lúc vẫn thấp thoáng hình

bóng của chú cá vược đó. Mỗi khi gặp vấn đề gì về đạo đức, cậu lại nhìn thấy hình ảnh chú cá.

Bài học trưởng thành

Không có chuyện gì là "Thần không biết, quỷ không hay", cho dù không có ai biết, thì cũng không thể lừa dối nổi tâm của chính mình. Một người khi ở một mình mà vẫn tuân thủ nguyên tắc, chắc không phải miễn cưỡng được mắt người khác, đó mới là khả năng làm chủ bản thân, mới có thể đi đến chốn trời đất rộng.

ĐƯỜNG TA TA CHỌN

Vận động viên bóng đá Braxin Pele có biệt danh là “ngọc trai đen”, từ nhỏ anh đã thích đá bóng, sớm thể hiện tài năng bẩm sinh đáng kinh ngạc.

Một ngày, Pele vừa đá xong trận bóng kịch liệt, mệt đến nổi thở hổn hển. Giờ nghỉ, anh lấy một điều thuốc của bạn đồng nghiệp, dưới mùi khói thuốc lảng vảng, anh thấy vô cùng dễ chịu! Pele đang đắm chìm trong cảm giác đó, sự mệt mỏi của cơ thể chốc lát cũng tiêu tan.

Nhưng cha Pele nhìn thấy hết sự việc, cặp lông mày ông chau lại. Buổi tối, cha anh không hỏi tình hình cuộc thi, mà hỏi: “Hôm nay con hút thuốc có phải không?”

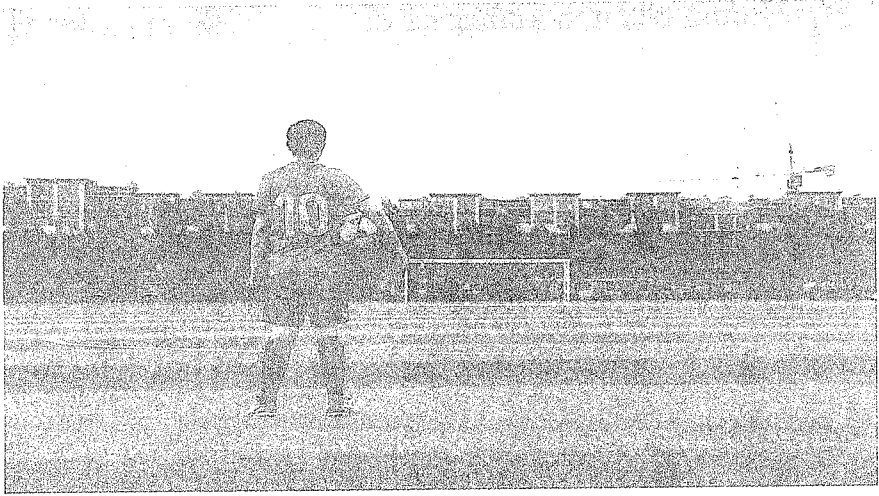
“Vâng.” Pele đỏ mặt trả lời cha, cúi gằm mặt xuống chờ cơn tức giận của cha.

Nhưng cha anh không hề tức giận. Ông đứng thẳng người, đi đi lại lại và nói một cách chậm rãi: “Pele, tài năng bóng đá bẩm sinh của con rất tốt, có lẽ sẽ làm nên chuyện lớn. Nhưng nay con hút thuốc, việc này không hề có lợi cho sức khỏe của con, như vậy con không thể toàn tâm toàn sức thi đấu, nếu con tiếp tục hút thuốc, con sẽ tự hủy hoại tiền đồ của mình.”

Pele nghe lời cha nói càng không dám ngẩng mặt. Cha tiếp tục khuyên bảo tận tình: “Bây giờ cha có nghĩa vụ dẫn dắt con phát triển theo hướng tốt, cũng có nghĩa vụ ngăn chặn các hành vi xấu của con. Nhưng cha không thể quyết định sự phát triển của con, con mới là người quyết định. Cha chỉ hỏi con một điều, con muốn tiếp tục hút thuốc hay là muốn làm một vận động viên giỏi? Con trai, con lớn rồi, con tự suy nghĩ đi!”

Cha lấy một ít tiền đưa cho cậu, nói tiếp: “Nếu con không muốn làm một cầu thủ giỏi, muốn chuyên tâm hút thuốc, thì con cầm tiền này đi mua thuốc mà hút!” Cha nói xong liền kiên quyết bước ra khỏi phòng.

Nhìn bóng cha dần dần đi khuất, anh suy nghĩ nghiêm túc về lời nói của cha, Pele bật khóc, khóc rất lâu mới ngưng. Như vừa tỉnh ngộ, anh trả lại tiền cho cha, nói với cha bằng thái độ kiên quyết: “Cha, con hứa sau này sẽ không hút thuốc nữa, con nhất định phải trở thành cầu thủ giỏi.”

Từ đó trở đi, Pele cai thuốc. Anh chăm chỉ khổ luyện, kỹ thuật chơi bóng tiến bộ nhanh chóng, 15 tuổi anh được chọn vào đội bóng đá chuyên nghiệp Santos, 16 tuổi tham dự đội tuyển quốc gia Braxin, dẫn đội Braxin nhiều lần đoạt “Cúp nữ thân”, lập công như vũ bão. Nay Pele gia tài bạc triệu, nhưng anh vẫn cai thuốc, vì anh đã từng hứa sẽ không bao giờ hút thuốc nữa.

Bài học trưởng thành

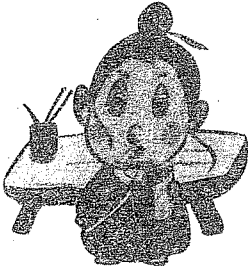
Có rất nhiều người từ nhỏ đã có tài năng bẩm sinh về một phương diện nào đó, nhưng cũng với thời gian, tài năng này dần dần biến mất. Khả năng của con người là có hạn, khi bạn chuyển tâm làm 1 việc gì đó, tất nhiên bạn sẽ không có nhiều sức lực để làm việc khác. Đừng đến có nhiều sự cảm dỗ, chúng ta cần học cách tranh xa cảm dỗ, làm chủ bản thân, chuyển tâm làm việc mà bản thân nên làm.

LÝ HUYỄN KỆ TRỜI GIÓ

RÉT CHẤM CHỈ

HỌC HÀNH

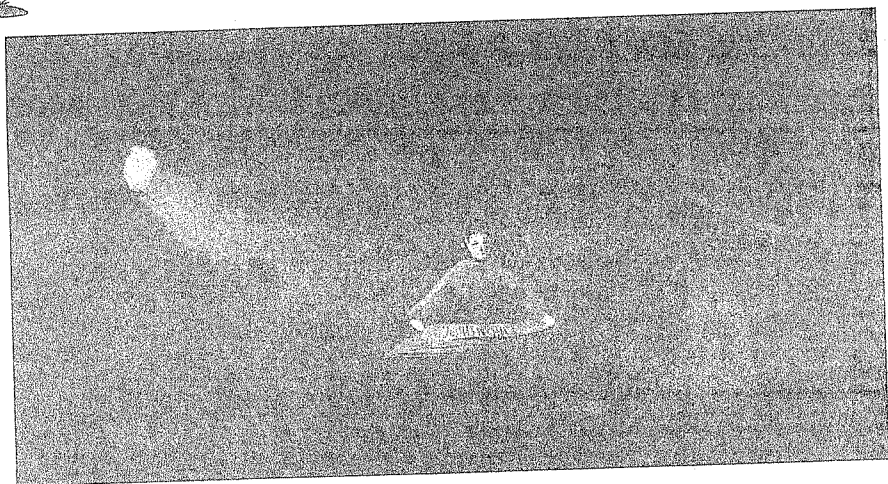
Lý Huyền là nhà trí thức lớn thời Nam Bắc triều ở Trung Quốc. Thuở nhỏ, nhà ông rất nghèo, đến tuổi đi học, vì không có tiền đóng học phí mà không được đến trường. Mỗi lần nghe được tiếng đọc sách vọng ra từ trong lớp học, ông lại cảm thấy buồn tủi. Phải làm sao đây? Lý Huyền bèn mượn sách của mọi người trong thôn về đọc. Tuy nhiên, ông cũng không thể dồn toàn tâm toàn ý vào việc học, mà còn phải giúp đỡ bố mẹ làm việc. “Mình phải tranh thủ thời gian.” Lý Huyền suy nghĩ với niềm tin bản thân sẽ làm được.

Tranh thủ thời gian như thế nào? Đầu tiên là thời gian chơi. Mỗi lần đám bạn rủ đi chơi, tuy trong lòng cũng háo hức, nhưng nghĩ đến thời gian học còn không đủ, Lý Huyền lại quyết tâm không đi nữa. Chỉ khi làm xong việc nhà, đọc

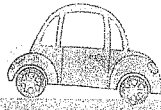
xong số lượng sách tự quy định, ông mới nghỉ ngơi một chút. Có lúc, ông vừa làm việc đồng áng, vừa suy nghĩ câu hỏi gặp phải trong lúc học tập, công việc đồng áng vừa xong, thì cũng giải xong hỏi đó, đồng thời cũng giải quyết xong việc học, cả hai đều không xảy ra sai sót gì. Thu hoạch vụ thu xong, đến lúc nông nhàn, Lý Huyễn mới có thời gian chuyên tâm học hành. Vì muốn đọc được nhiều sách hơn, hôm nào ông cũng đọc đến tận tối muộn, chưa hôm nào ngủ đủ giấc.

Một buổi tối nọ, trời bỗng dưng đổ một trận tuyết lớn, trong nhà rất rét, rét đến mức chân tay Lý Huyễn tê cứng lại. Vì đọc sách, ông hoàn toàn không quan tâm, cứ thế ngồi đọc đến tận khuya. Càng về khuya, Lý Huyễn càng buồn ngủ, nhưng ông vẫn cố gắng ngồi đọc tiếp. Ông nghĩ: Sách không dễ gì mượn được, thời gian thì cũng có hạn, phải tranh thủ đọc hết, còn phải đọc nhiều lần, rồi học thuộc. Để ngăn bản thân buồn ngủ, ông còn cố ý mở cửa sổ, để trong nhà đã lạnh còn lạnh hơn. Chân tay rét buốt tê cứng, ông vẫn cắn răng kiên trì đọc sách. Chỉ đến khi không chịu

nồi nữa mới gục đầu lên bàn, ngủ một lát.

Lý Huyền thường tự nhủ: “Thời gian phải tranh thủ mới có, phải hết sức quý trọng.” Nhờ tranh thủ từng giây từng phút trong học tập, mười sáu tuổi, Lý Huyền đã đọc được rất nhiều sách nổi tiếng. Qua mười mấy năm chăm chỉ, gian khổ học hành, Lý Huyền tuy còn trẻ nhưng đã trở thành một nhà trí thức lớn, nổi tiếng gần xa, được mọi người kính phục.

Bài học trưởng thành

Khi hoàn cảnh của chúng ta không cho phép chúng ta có đủ thời gian để học tập, chúng ta càng không thể bỏ lỡ bất kỳ cơ hội học tập nào. Chỉ cần có cơ hội, có thời gian, chúng ta phải ngay lập tức nắm lấy để mà học. Chỉ có học tập, chúng ta mới có thể giải phóng chính mình khỏi hoàn cảnh hiện tại. Chỉ có học tập, chúng ta mới đạt được những thành công lớn hơn.

SỬ GIẢ THÔI HỒNG

Khi Thôi Hồng còn rất nhỏ, bố của ông là Thôi Kính vì nhận hối lộ mà bị triều đình điều tra, phải vứt bỏ chức quan mà chạy trốn, về sau đi theo đạo Phật, không còn quan tâm việc nhà.

Thôi Hồng rất thích đọc sách, nhưng nhà nghèo không có tiền mua sách, ông đành mượn sách của người khác về chép lại rồi đọc sau. Thôi Hồng hôm nào cũng chép sách đến rất muộn, tốn rất nhiều dầu đèn, nhưng nhà ông tiền mua dầu cũng không có, ông không biết phải làm sao?

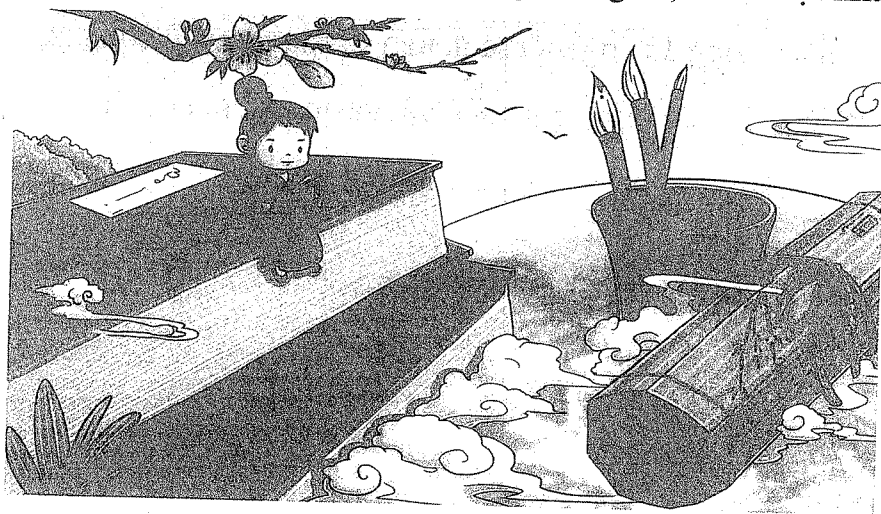
Một buổi tối nọ, trăng sáng vàng vạc, đêm tối mà mọi thứ rõ như ban ngày, Thôi Hồng lấy một quyển sách, thử đọc dưới ánh trăng, không ngờ những nét chữ hiện lên rõ ràng, hoàn toàn có thể đọc được. Thôi Hồng vui quá nhảy

căng lên: “Có đèn rồi! Có đèn rồi!” Ông vội chạy vào nhà lấy ra một chiếc ghế, ngồi dưới ánh trăng, chăm chú đọc sách.

Lớn thêm một chút, trong làng nhà nào có sách ông cũng mượn về đọc hết rồi, bây giờ đi đâu mượn đọc tiếp đây? Ông bèn nghĩ đến bác ruột của mình. Bác ông là Thôi Quang, trọng thân tam triều nước Bắc Ngụy, từng giữ nhiều chức quan, chuyên lo việc biên soạn quốc sử, chắc chắn trong nhà có rất nhiều sách. Thôi Hồng bèn đến tìm bác.

Quả nhiên, nhà bác Thôi Hồng có cả một phòng đọc sách riêng, trong phòng không biết bao nhiêu là kệ sách, kệ nào cũng toàn là sách. Thôi Hồng mừng rỡ, bèn ở lại nhà

Tôi là chế ngự đại vương

bác, không chịu đi đâu. Ông dọn dẹp sạch sẽ phòng đọc sách, kê vào trong đó một chiếc bàn, coi đó như là thư phòng của riêng mình. Ban ngày, ông khóa trái cửa, đọc sách quên cả ăn cơm; buổi tối, ông tắt nến, đọc sách quên cả ngủ. Nến tắt hết cây này đến cây khác, sách đọc hết quyển này đến quyển khác. Một thì đứng dậy vươn vai, buồn ngủ thì tự véo một cái thật đau vào chân. Cứ thế, thời gian trôi qua, chân của Thôi Hồng toàn những vết bầm tím, khiến ai nhìn thấy cũng xót xa.

Cứ như vậy, trong khoảng thời gian ở nhà bác, Thôi Hồng đọc được rất nhiều sách lịch sử, ông còn ghi chép lại, thu thập thêm nhiều tài liệu phong phú, tất cả trở thành cơ sở quan trọng để ông viết sách lịch sử sau này. Có công mài sắt có ngày nên kim, ngày nhỏ vất vả đọc sách, lớn lên Thôi Hồng đã trở thành một sử gia nổi tiếng.

Bài học trưởng thành

Chúng ta nên tận dụng tối đa những điều kiện mình có để phục vụ cho việc học, và phải học hành thật chăm chỉ. Trong quá trình học tập, chúng ta không nên ngại khó ngại khổ, không nên hơi hợt, phải thực sự quyết tâm và chuyên tâm. Chỉ có chuyên tâm, nỗ lực học tập mới có thể có được thành tựu.

Tôi là chế ngự đại vương

THI TIÊN LÝ BẠCH

Lý Bạch là nhà thơ Trung Quốc nổi tiếng thời xưa, ông được mệnh danh là “Thi tiên”. Nguyên quán của Lý Bạch ở một huyện thuộc tỉnh Cam Túc. Năm 701 trước công nguyên, ông xuất thân từ một gia đình thương nhân. Khi ông năm tuổi thì cả gia đình di dời đến làng Thanh Liên, huyện Giang Du, tỉnh Tứ Xuyên ngày nay.

Vì cha ông kiếm sống chủ yếu bằng nghề kinh doanh nên hoàn cảnh gia đình rất khá giả. Từ khi năm tuổi Lý Bạch đã theo cha học chữ, đọc sách. Ông là một đứa trẻ thông minh, chỉ cần dạy một lần là ông đã hiểu. Đến khi mười tuổi, ông đã đọc được rất nhiều sách. Có một lần cha Lý Bạch phải đi xa, bèn gọi ông đến và dặn: “Con trai, con rất

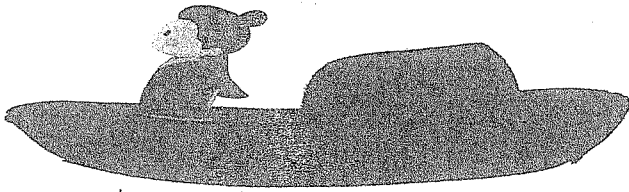

thông minh và đã có những thành tích đáng kể, nhưng con vẫn phải nỗ lực hơn nữa mới được!”

Lý Bạch nghe xong liền nói: “Con biết rồi ạ!”

Sau khi cha đi khỏi, Lý Bạch liền lấy cuốn «Lão Tử» ra đọc. Đọc mãi, đọc mãi nhưng vẫn không hiểu gì nên ông đã chạy ra ngoài chơi. Ra ngoài nhìn trời đất mênh mông, không khí trong lành, cây cỏ tươi tốt, chim chóc bay nhảy tự do tự tại. Lý Bạch thốt lên: “Ồ, thế này sung sướng hơn nhiều lần so với việc cả ngày ở trong phòng đọc sách.”

Lý Bạch chơi cùng các bạn và sớm đã quên mất lời cha dặn, cả chuyện đọc sách cũng không còn nhớ gì đến nữa. Đến khi trở về, cha ông bèn cho ông đi học ở trường. Lý Bạch thông minh lanh lợi, nhận thức rất nhanh nên những sách thầy giáo dạy ông chỉ cần đọc một lượt là sẽ nhớ mãi. Ông học nhanh hơn những học sinh khác, thêm vào đó là ông đã có nền tảng tốt hơn người khác, vì vậy thành tích của ông rất nổi trội. Tuy nhiên Lý Bạch có đầu óc linh hoạt, tính tình hoạt bát, hiếu động nên thường không ngồi yên được. Có một hôm, sau khi thầy giáo giao bài tập, ông cảm

thấy hơi khó làm và rất rắc rối nên đã nghĩ: Chi bằng về nhà chơi một lát, sẽ tốt hơn nhiều so với việc làm những bài tập khiến mình đau đầu này. Thế là nhân lúc thầy giáo không để ý, ông liền trốn về nhà.

Trên đường về nhà ông nhìn thấy một bà lão tóc bạc trắng ngồi trên mỏm đá bên bờ suối, trong tay bà cầm một thanh sắt và ra sức mài liên tục! Lý Bạch cảm thấy rất kỳ lạ liền vội vàng chạy đến và hỏi: “Bà ơi, bà đang mài cái này làm gì vậy?”

Bà lão liền trả lời: “Bà muốn mài nó thành một cây kim!” Lý Bạch lại hỏi: “Thanh sắt to thế này mà mài thành kim thì phải mài đến bao giờ ạ?” Bà lão nghe xong liền đáp: “Có công mài sắt, có ngày nên kim. Chỉ cần bỏ công sức mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm liên tục mài thì thanh sắt to như vậy cũng có ngày sẽ biến thành kim thôi.”

Lý Bạch nghe xong chợt tỉnh ngộ, ông nghĩ: Lời nói của bà lão thật có lý. Chuyện này giống như việc đọc sách vậy, sách hay trong thiên hạ rất nhiều, nhưng chỉ cần ngày nào cũng đọc thì mười năm, hai mươi năm, ắt sẽ có một ngày có thể đọc hết tất cả các quyển sách! Lời nói của bà lão giống như một cái búa nặng trịch đập trúng vào trái tim Lý Bạch. Ông nghĩ lại những việc làm của mình trong mấy ngày nay, tự kiểm điểm và cảm thấy đã phụ lòng mong mỏi của cha.

Sau đó ông đã quay trở về trường tiếp tục học tập. Ông quyết tâm dùng tinh thần “Có công mài sắt, có ngày nên kim” để nhắc nhở mình phải nỗ lực hơn nữa. Từ đó trở đi, cho dù thầy giáo có giao bao nhiêu bài tập thì ông vẫn hoàn thành đúng hạn.

Ngoài ra, ông còn không ngừng đọc thêm sách, cuối cùng ông đã đọc hết tất cả các tác phẩm kinh thư của các học giả cổ đại.

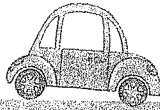
Sau này Lý Bạch đến chùa Đại Minh ở núi Đái Thiên Sơn học và có viết một bài “Phóng Đới Thiên sơn đạo sĩ

Tôi là chế ngự đại vương

bất ngộ”, bài thơ này đã trở thành một trong những bài thơ nổi tiếng thời còn trẻ của ông, khi đó ông chỉ mới mười mấy tuổi.

Nhờ sự chăm chỉ nỗ lực của mình mà Lý Bạch đã trở thành một đại thi hào nổi tiếng, mọi người đều tôn ông làm “Thi tiên”.

Bài học trưởng thành

Cho dù chúng ta thông minh biết mấy mà không nỗ lực thì sẽ lãng phí tài năng của bản thân và trở thành một người tầm thường chẳng có tài cán gì. Cho dù chúng ta không có quá nhiều tài năng nhưng nếu chúng ta nỗ lực thì cũng có thể tạo nên sự nghiệp. Đối với một người mà nói thì sự nỗ lực là điều vô cùng quan trọng. Nỗ lực cần chúng ta phải vượt qua được những cản trở của thế giới bên ngoài, cần chúng ta phải cố gắng kiên trì vượt bản thân và quyết tâm vững vàng, chỉ có như vậy thì mới có thể luôn luôn kiên trì. “Cố công mài sắt, có ngày nên kim”. Hãy tin vào chính mình và nỗ lực kiên trì thì dù chắc chắn sẽ đạt được thành công.

XÁC ĐỊNH MỤC TIÊU, NỖ LỰC HỌC TẬP

Germantown là một khu dân cư ở Philadelphia, những giáo đồ sùng đạo người Đức đến đây sinh sống đầu tiên và xây dựng nên khu này, lúc đó thủ công nghiệp phát triển mạnh mẽ, dần hình thành một thị trấn nhỏ, về sau quy về thành phố Philadelphia quản lý. Khu Germantown còn lưu giữ rất nhiều di tích lịch sử và các công trình kiến trúc cổ. Chiến dịch nổi tiếng Germantown trong Chiến tranh Cách mạng Mỹ xảy ra chính tại nơi này. Khi đó, George Washington đưa ra kế hoạch tác chiến tấn công từ bốn phía, nhưng bản kế hoạch quá đổi phức tạp, ngoài ra khi triển khai lại gặp phải sương mù dày đặc, dẫn đến thất bại. Nhưng chiến dịch này cũng đã thay đổi căn bản lập trường không ủng hộ George Washington của người Pháp, họ hoàn toàn bị tài

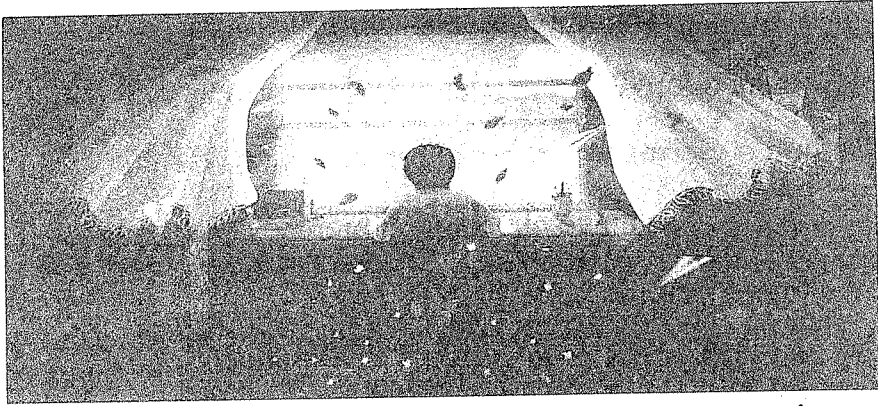

thao lược của ông thuyết phục.

Theodore William Richards sinh ra trong một gia đình trí thức ở Germantown bang Pennsylvania. Bố của ông là một họa sỹ chuyên vẽ phong cảnh biển nổi tiếng người Mỹ. Nhưng ông lại không kế thừa sự nghiệp của bố. Thời trung học, Theodore William Richards đã rất chăm chỉ. Ông rất có hứng thú với các môn tự nhiên, và dần dần yêu thích môn hóa học, quyết chí trở thành một nhà hóa học.

Năm 1883, khi mới 15 tuổi, Theodore William Richards theo học ở học viện Haverford, ông chuyên tâm nghiên cứu hóa học và bắt đầu nghiên cứu về nguyên tử khối. Ông đặt ra nhiều nghi vấn về nguyên tử khối, thể hiện một tinh thần dám nghĩ dám làm và một tài năng phi thường hiếm có.

Ông rất thích cuốn sách “Tân hóa học” do giáo sư Josiah Parsons Cooke, nhà hóa học nổi tiếng người Mỹ viết, và cũng rất ngưỡng mộ vị giáo sư này. Năm 1885, sau khi nhận bằng cử nhân khoa học, Theodore William Richards chuyển đến Đại học Harvard, ngôi trường nổi tiếng trong

lĩnh vực nghiên cứu hóa học của Mỹ thời bấy giờ, tiếp tục học tập và nghiên cứu dưới sự hướng dẫn của giáo sư Josiah Parsons Cooke.

Năm 1885, mới 17 tuổi, Theodore William Richards tốt nghiệp Học viện Haverford với thành tích loại ưu, nhận bằng cử nhân khoa học. Tiếp đó, ông theo học ở Đại học Harvard. Một năm sau đó, ông tiếp tục nhận được bằng cử nhân và thạc sĩ văn học. Nhưng, mục tiêu chính của ông vẫn là nghiên cứu hóa học. Dưới sự hướng dẫn của giáo sư Josiah Parsons Cooke, ông không chỉ tiếp thu thêm rất nhiều kiến thức khoa học mới mẻ, mà còn hình thành cho mình tinh thần học tập thực sự cầu thị, cẩn thận tỉ mỉ, tránh sai sót dù là nhỏ nhất.

Theodore William Richards luôn kiên trì, nhẫn nại, dù chỉ là một thí nghiệm nhỏ cũng có thể khiến ông ở lì trong phòng thí nghiệm, làm đi làm lại bất kể ngày đêm, không làm ra kết quả quyết không ra ngoài.

Năm 1888, Theodore William Richards xác định được nguyên tử khối của oxi theo nguyên tử khối của hidro. Cùng năm đó, ông nhận học vị tiến sĩ. Lúc đó ông mới 20 tuổi, trở thành vị tiến sĩ trẻ tuổi nhất lịch sử của Đại học Harvard. Nhờ thành tích này, ông được nhận vào làm trợ lý của giáo sư Josiah Parsons Cooke tại phòng thí nghiệm của Đại học Harvard. Nhưng ông cảm thấy hiểu biết của mình vẫn còn hạn chế, vì muốn tiếp tục nghiên cứu, ông bèn tìm đến những trường đại học tiên phong trong lĩnh vực khoa học tự nhiên ở Đức thời bấy giờ, như Đại học Göttingen, Đại học Munich, Đại học Leipzig, Đại học Công nghiệp Dresden. Ở đó, ông đã gặp gỡ rất nhiều những nhà khoa học nổi tiếng trong lĩnh vực hóa học. Ông không ngừng tìm tòi học hỏi, tích lũy từng chút kiến thức. Về sau, ông từng quay trở lại Đức dạy học với danh nghĩa giáo sư thỉnh giảng. Kiến thức uyên

Tôi là chế ngự đại vương

thâm và những dẫn chứng đầy tính thuyết phục ông đưa ra, khiến cho giới khoa học Đức vô cùng coi trọng và đánh giá cao.

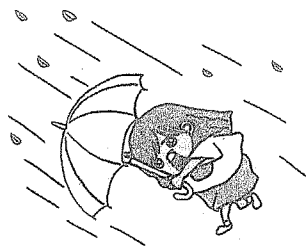

Bà học trưởng thành

Những người có khả năng tự kiểm soát bản thân sẽ không bao giờ dao động mục tiêu của chính mình. Trên thực tế, khả năng tự kiểm soát bản thân bao gồm rất nhiều đức tính tốt. Theodore William Richards thích đào sâu suy nghĩ, cô chỉ hướng, không thích uy quyền, thực sự cầu thị, cẩn thận tỉ mỉ, kiên trì nhẫn nại. Những người có khả năng tự kiểm soát bản thân luôn tin tưởng và nhẫn nại với bản thân, kiên trì và nhẫn nại chính là biểu hiện của khả năng tự kiểm soát bản thân.

NHỮNG CHIẾC SÀNG TRONG CUỘC SỐNG

Một người đồng nghiệp nói với rằng anh ấy đã gặp một chuyện bất ngờ!

Anh ấy mở mục “Ghi chú mỗi ngày” của điện thoại ra, lật đến ngày 7 tháng 2 năm 2007 (ngày 20 tháng 12 âm lịch) rồi nói với vẻ phẫn khích: “Tôi vốn dĩ chỉ là ghi chép mấy thứ này một cách tùy ý để có nội dung tham khảo cho mình lúc họp lớp thôi, ai ngờ...”

Tôi cầm lấy chiếc điện thoại và nhìn thấy những dòng chữ này trên màn hình: “Tuyết rơi dày mà vẫn chưa thôi, phòng giáo vụ thông báo có thể lên phòng tự học tùy theo ý muốn. Tổng cộng có 19 bạn vẫn kiên trì học hết hai tiết tự học gồm: Mã Đình, Hạ Tiểu Vũ, Chu Vạn Bằng...”

“Anh biết không, năm đó những người thi đỗ đại học

của lớp tôi chính là 19 người này! Sao lại trùng hợp thế cơ chứ!”

Tôi không tìm được mà đọc kỹ lại một lần nữa mấy dòng ghi chú đơn giản ấy, nghĩ một lát, sau đó tôi nói với anh ấy rằng: “Anh thử suy xét kỹ lại xem điều ngẫu nhiên đó có bao hàm điều tất yếu nào không?”

Tôi chợt nghĩ đến bài văn mà cô giáo Tất Thục Mẫn đã từng viết trước kia, đề bài tên là “Chiếc sàng mưa bão”, bài văn đó viết về câu chuyện có thật của một “cô gái phương nam”. Cô gái đó vào năm 35 tuổi đã thi đỗ một trường đại học chuyên học vào buổi tối, mỗi ngày sau khi tan làm cô phải đi qua năm con đường để đi học. Một buổi chiều tối, trời bất ngờ có bão, mưa như trút nước. Lúc đó điện thoại vẫn chưa phổ biến, cô không nhận được thông báo nghỉ học của trường, thế là cô đội mưa đội gió để đi đến trường. Nhưng đến rồi thì mới phát hiện ra, cả trường từ giáo viên đến học sinh có hơn 3000 người nhưng chỉ có một mình cô đến! Giáo viên phụ trách liên lạc của trường thấy vậy đã dành cho cô lời khen ngợi. Thầy giáo đó nói rằng mưa gió

chính là một chiếc sàng có thể lọc ra những người hèn nhát và những người không quyết đoán, chỉ giữ lại những người dũng cảm nhất và những người không sợ chịu khổ nhất. Những người như vậy “sau này nhất định sẽ có tiền đồ”! Sau này, quả nhiên cô gái đó đã gặt hái được những thành công lớn trong cuộc đời cô.

Tuyết dày là một chiếc sàng, mưa bão cũng là một chiếc sàng, trong cuộc đời nhiều lúc đều là những chiếc sàng.

Nếu bạn là một người hay chiều theo bản thân thì bạn sẽ nghe theo bản thân mà buông thả lười biếng trong một số “thời khắc đặc biệt”, bạn luôn có thể dùng những lí do chính đáng để ngăn cản bản thân tiến về phía trước. Vậy là

Tôi là chế ngự đại vương

câu “Mùa xuân dễ buồn ngủ, mùa thu dễ mệt mỏi, mùa hè dễ ngủ gật, mùa đông ngủ liên miên; một năm 365 ngày liệu có ngày nào thích hợp để học tập?” đã trở thành điều đương nhiên.

Lấy ví dụ một ngày: Buổi sáng thức dậy, trước tiên bạn sẽ bắt gặp “Chiếc sàng báo thức”, bạn mua một chiếc đồng hồ báo thức kéo dài, cách 5 phút lại kêu một lần “Đồ lười mau dậy đi”, nhưng bạn lại tự nói với chính mình rằng “mình không phải đồ lười”, vì vậy mình không cần dậy. Khi đến trường hoặc cơ quan, bạn sẽ lại bắt gặp “Chiếc sàng năng suất”, một công việc bạn muốn làm một cách chậm chạp, nói chuyện một lát, suy nghĩ vẩn vơ một lát, chưa đến thời hạn thì quyết không vội vàng, “Việc ngày nào làm xong ngày ấy” quả thực đối với bạn còn khó hơn lên trời. Buổi tối về đến nhà, bạn lại gặp phải “Chiếc sàng tivi”, phim Hàn Quốc vô bổ như vậy nhưng bạn lại cam tâm để nó cướp mất thời gian quý báu của bạn. Khi nhìn thấy người khác tận dụng thời gian rảnh rỗi để làm rất nhiều việc, bạn không những không hề khâm phục mà trái lại còn cố chấp nói rằng

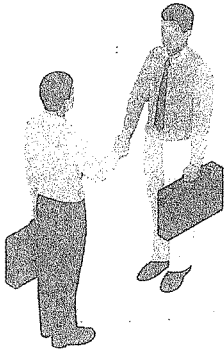
do những người đó may mắn. Bạn vốn không hề nhận thức được rằng mình chính là những hạt bụi bị những chiếc sàng vô hình sàng lọc ra.

Tôi đã từng nói, chúng ta đừng dùng câu “có tài nhưng không gặp thời” của các cụ ngày xưa để bao biện nữa! Trong thế giới hiện nay, những người có tài thì ắt sẽ gặp thời, bởi cơ hội quả thực là quá nhiều! Vấn đề mà chúng ta cần suy xét không phải là “có gặp thời hay không” mà là “Có tài hay không”. Nếu thực sự có tài thì ắt sẽ gặp thời. Nói tóm lại, cuộc sống ở trên chiếc sàng đó không thể đến từ sự ban ơn của bất kỳ ai, mà chỉ có thể là dùng chính ý chí của bản thân để giúp mình được ở lại nơi lý tưởng.

Học trong đêm

Nếu một người tự giác học tập, có ý chí kiên trì làm một việc gì đó thì người đó chắc chắn sẽ không gặp ngã bởi những nguyên nhân khách quan như mưa bão hay gió tuyết và chắc chắn sẽ có thể kiên trì tiếp tục việc học của mình, cũng chỉ có những người có khả năng kiểm soát bản thân như vậy mới có thể gạt hái được thành công. Mỗi lần phát sinh ra những tình huống bất ngờ thì đều là một lần sàng lọc, người kiên trì mới có thể nhìn thấy hi vọng của thành công. Vì vậy, cho dù gặp phải chuyện gì, chúng ta cũng nhất định phải có khả năng tự chủ, không được vì gặp khó khăn mà thay đổi kế hoạch của bản thân, chỉ có kiên trì tiến về mục tiêu của mình thì mới có thể đặt chân đến con đường thành công.

SỰ THIÊNG LIÊNG CỦA LỜI HỨA

Vào một ngày của năm 1898, trong một quán bar ven bờ sông Rhone nước Pháp, dưới sự chứng kiến của thị trưởng và ông chủ quán bar, Cha Durham và anh em Gaynor ở Ganwitz đã ký một bản thỏa thuận. Nội dung bản thỏa thuận là: Cha Durham sẽ bỏ ra 1000 đồng Franc Pháp (đơn vị tiền tệ của nước Pháp) để giúp anh em Gaynor mở xưởng làm bánh mỳ, nhưng sau khi xưởng đi vào sản xuất thì anh em Gaynor phải cung cấp miễn phí cho Cha Durham 50 pound (pound là đơn vị đo lường của Anh) bánh ngọt các loại vào mỗi tuần.

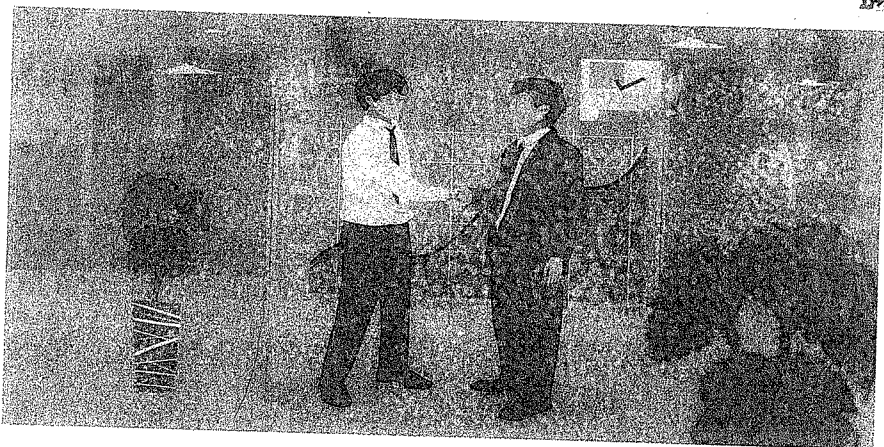
Không biết người đời sau nghĩ gì về bản thỏa thuận này, nhưng tóm lại, mọi người lúc đó đều nghĩ rằng Cha Durham bị thiệt. Vào thời đó, 1000 Franc Pháp là 1 số tiền

không hề nhỏ, Cha Durham mới chỉ uống vài chén rượu với hai người Anh quốc không rõ lai lịch kia mà đã đồng ý tài trợ cho họ mở xưởng bánh, ít nhiều cũng có chút bất cần. Nhưng mọi người ở thị trấn đều biết rằng, mở một tiệm bánh mì là tâm nguyện từ trước tới giờ của Cha Durham, nên lần này dù thế nào đi chăng nữa ông cũng không nghe theo lời khuyên can của mọi người.

Điều mà đương sự hai bên không ngờ tới là, một trăm năm sau, công ty bánh mì của anh em Gaynor đã trở thành một trong những nhà cung cấp bánh mì lớn nhất của miền Nam nước Pháp với hơn 100 loại bánh mì, bánh ngọt được đưa ra thị trường. Đến tận thời điểm này, công ty Gaynor vẫn tuân thủ theo bản thỏa thuận đã được ký năm đó, mỗi tuần đều cung cấp bánh ngọt miễn phí cho hệ thống West Point do thế hệ hậu duệ của Cha Durham điều hành, và căn cứ vào những điều khoản bổ sung của bản thỏa thuận, cung cấp không giới hạn bánh cho họ chỉ với giá vốn.

Thực ra, hơn mấy chục năm trước, cháu của Cha Durham đã từng đề xuất với công ty Gaynor hủy bỏ bản

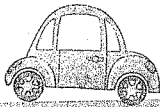
thỏa thuận năm nào, hoặc ít nhất thì cũng tiến hành sửa đổi, bây giờ bản thỏa thuận đã không còn có lợi cho công ty Gaynor nữa. Ông chủ công ty cảm thấy cảm động vô cùng, nhưng họ không hề do dự từ chối ý tốt này: “Nói thật lòng, bản thỏa thuận này thật sự gây ra rắc rối cho hoạt động của công ty, nhưng nếu không có nó, thì cũng không có chúng tôi ngày hôm nay, không có gì thiêng liêng hơn việc giữ lời hứa. Thậm chí cả lúc bị người Đức chiếm lĩnh, chúng tôi cũng chưa hề làm trái lại lời hứa lúc đầu, bây giờ thì càng không thể.” Cứ như vậy, xe giao hàng của công ty Gaynor, mỗi buổi sáng sớm vẫn xuất hiện đúng giờ vào mỗi ngày giao hàng trước cửa nhà West Point của Cha Durham.

Năm 2002, một tập đoàn lớn của Hoa Kỳ muốn mua

Tôi là chế ngự đại vương

lại công ty bánh mì của anh em Gaynor. Trong quá trình đàm phán, công ty Gaynor đã đưa ra một điều kiện đính kèm đó là công ty mới phải tiếp tục thực hiện bản hợp đồng hơn một trăm năm về trước, vì lý do này công ty Gaynor sẵn sàng nhượng bộ cả về giá cả. Sau khi tìm hiểu toàn bộ nội dung bản thỏa thuận, người phụ trách phía Hoa Kỳ đồng ý một cách nhanh chóng, bởi vì so với cái giá phải trả để thực hiện bản thỏa thuận đó, thì lời hứa trăm năm có lẽ mới là tài sản quý giá nhất của công ty Gaynor.

Bản học trưởng thành

Lời hứa là một thứ vô cùng thiêng liêng, lời hứa đại diện cho sự tin nhiệm lẫn nhau, nếu các con không thể tạo cho người khác sự tin tưởng dù là nhỏ nhất thì sao có thể mong đợi người khác tin tưởng các con? Dù ở thời điểm nào thì người biết giữ lời hứa vẫn là đối tượng được khen ngợi. Không thể dùng tiền để so sánh với lời hứa, lời hứa không chỉ đáng giá ngàn vàng, nó còn là vô giá.

TỰ HỌC THÀNH TÀI

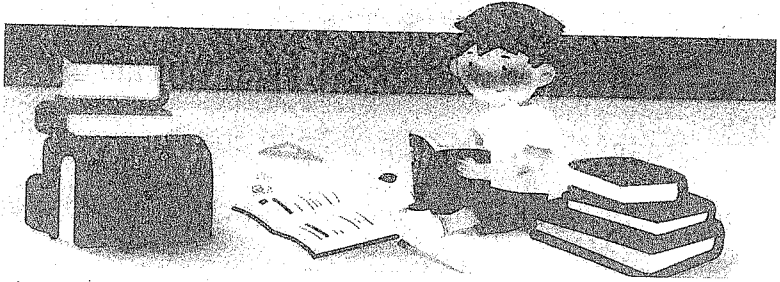
Thành phố phía Tây Hà Lan Leiden là một ngôi thành cổ văn minh, thế kỷ 16 là trung tâm ngành công nghiệp in ấn của Hà Lan, thế kỷ 17 là trung tâm phục hưng văn hóa Hà Lan, thế kỷ 17, 18 là trung tâm khoa học và y học Hà Lan, nay vẫn là thị trường pho-mát và thịt bò lớn nhất của Hà Lan, ở đây có rất nhiều danh lam thắng cảnh, phong cảnh tuyệt mỹ.

Van der Waals sinh ra tại một gia đình nghèo khổ tại Leiden. Cha mẹ cố gắng lắm mới cho cậu đi học hết tiểu học, vốn muốn cậu học hết chương trình trung học, nhưng do điều kiện kinh tế khó khăn, đành cho cậu nghỉ học đến học nghề tại một xưởng in ấn. Bị thất học từ khi còn niên thiếu, điều này đối với một cậu bé ham học hỏi như Waals

là một cú sốc lớn. Nhưng cậu hiểu và thông cảm với nỗi khổ của cha mẹ, quyết tâm giúp cha mẹ gánh vác gánh nặng cuộc sống gia đình.

Nhà cậu cách trường Đại học Leiden không xa. Đại học Leiden là một ngôi trường cổ kính nổi tiếng thuộc Bắc Âu. Mỗi ngày Waals đi làm và tan ca đều đi qua ngôi trường đó, cậu thường bất giác dừng chân lại, nhìn hướng về ngôi trường không chớp mắt. Cậu khát khao được có cơ hội vào đại học! Nhưng, thời đại và xã hội đã vô tình tước đoạt quyền được đi học của cậu. Châu Âu khi đó phân biệt đẳng cấp nghiêm trọng, con người bị phân thành các tầng lớp cao thấp giàu nghèo khác nhau. Trường đại học chỉ dành cho con nhà cảnh vàng lá ngọc. Người xuất thân từ gia đình nghèo khó như Waals, cho dù có đầy đủ tư chất hơn người, thì cũng chỉ có thể ngắm nhìn từ xa mà thôi!

Tuy nhiên, Waals từ bé đã là đứa trẻ quật cường, không chịu khuất phục trước nghịch cảnh. Không được học trong lớp, thì cậu vừa học vừa làm việc; không có thầy giáo hướng dẫn, cậu tự mày mò tìm tòi để học. Cứ như vậy, Waals bắt

đầu hành trình tự học gian nan của mình.

Đọc sách là một việc gian khổ. Đối với một thanh niên còn chưa học trung học mà nói, vừa không có thầy cô hướng dẫn, lại không có tiền để mua sách tham khảo, sự khó khăn trong khi tự học là điều vô cùng dễ thấy. Những khó khăn đó, cũng làm cho tinh thần Waals sa sút chán nản, cũng có lúc dao động. Nhưng cậu rất nhanh chóng lấy lại tinh thần và quyết tâm. Cậu đọc nhiều sách của các danh nhân, vô cùng kính phục các chuyên gia học giả tự học thành tài, cậu quyết tâm học tập theo họ.

Gần nhà Waals đã từng là nơi ở cũ của John Lydon—nhà tư tưởng nổi tiếng châu Âu. John Lydon xuất thân thấp hèn, gia cảnh nghèo khó, đã từng làm thợ may, buôn bán và nhân viên tạp vụ, nhưng chính vì ông ham học từ nhỏ, lại

có tinh thần nghiên cứu đáng kinh ngạc, tuy ông chỉ sống vồn vẹn 27 tuổi xuân, nhưng sáng tạo ra được lý luận triết học độc nhất vô nhị. Waals nhìn lại mình, vừa cảm thấy may mắn lại cảm thấy hổ thẹn. May mắn vì có một người “hàng xóm” như John Lydon, làm tấm gương cho cậu; hổ thẹn là vì việc học tập của cậu tiến bộ không nhiều, làm sao để xứng với người “hàng xóm” này đây. Mỗi khi gặp phải vấn đề nan giải mà suy nghĩ mãi không tìm ra cách giải quyết, ông thường tự vấn bản thân: “John Lydon cũng là một đứa trẻ nghèo khổ, tại sao ông ấy lại có thể thành công, sao mình lại kém cỏi như vậy?”

Ở đầu đường một ngã tư con phố ở Leiden cổ kính, có một quảng trường nhỏ, ở đó có dựng một bức tượng của họa gia nổi tiếng Hà Lan Rembrandt. Mỗi sáng sớm khi cậu đi làm, cậu luôn đi đường vòng để qua quảng trường một lần, ngược nhìn Rembrandt người được mọi người ngưỡng mộ. Cậu hạ quyết tâm: “Ngài cũng là người thành Leiden, nhà ngài còn nghèo hơn nhà cháu, ngài vốn là học trò của cửa hàng sơn màu, điều kiện học tập cũng không tốt hơn

cháu bây giờ, vậy mà ngài tự học thành tài, cháu phải chăm chỉ học tập theo gương của ngài.”

Trong thời gian làm việc Waals chăm chỉ cần cù, ngoài thời gian làm việc thì vùi đầu vào trong các thí nghiệm vật lý. Cậu còn nhờ họ hàng làm tạp vụ trong đại học Leiden mượn đọc rất nhiều sách của trường. Waals thông qua việc khổ luyện học tập, không những đặt nền móng vững chắc về kiến thức, mà còn có sự phân tích sâu sắc và kiến giải độc đáo đối với ngành vật lý học.

Bài học trưởng thành

Người có khả năng làm chủ bản thân giỏi điều khiển cảm xúc và hạnh vi của mình, vừa biết khích lệ bản thân dũng cảm thực hiện quyết định của mình, vừa biết nén lại những mong muốn, động cơ, hạnh vi và cảm xúc mà không phù hợp với mục tiêu đã đặt ra. Khả năng làm chủ bản thân là tiêu chí quan trọng đánh giá sự mạnh mẽ của một người. Ngược lại với nó chính là sự buông thả, không ràng buộc hạnh vi lời nói của mình, hành động tùy hứng, không suy nghĩ đến kết quả và hậu quả của hạnh vi mang lại.

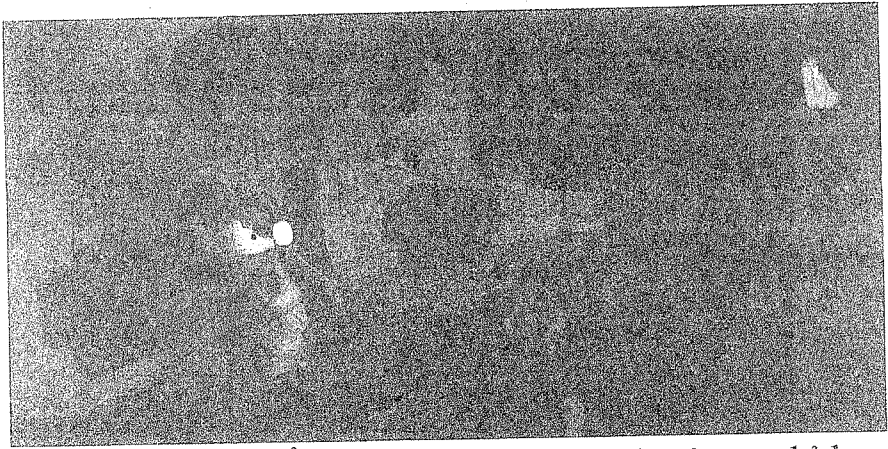
ĐỒNG ĐỆ CHU-NGƯỜI BIẾT TẬN DỤNG THỜI GIẢN

Đồng Đệ Chu là giáo sư sinh học nổi tiếng ở Trung Quốc, đồng thời cũng là nhà khoa học nổi tiếng trên thế giới. Ông đã dành gần nửa thế kỷ để tiến hành nghiên cứu phôi thai thí nghiệm, là một trong những người đặt nền móng cho bộ môn phôi thai học thí nghiệm ở Trung Quốc.

Đồng Đệ Chu sinh ra tại một ngôi làng nhỏ của một huyện vùng núi xa xôi hẻo lánh ở tỉnh Chiết Giang (Trung Quốc). Do hoàn cảnh gia đình khó khăn, hồi nhỏ ông không được đi học, chỉ được bố tự dạy cho kiến thức ở nhà. Mãi đến năm 17 tuổi ông mới lần đầu tiên được bước chân vào trường học.

Hồi học cấp 2, do không có kiến thức nền nên Đồng Đệ Chu học hành rất vất vả, điểm trung bình của học kỳ đầu

tiên chỉ đạt 4.5 điểm. Nhà trường định cho ông nghỉ học hoặc là lưu ban học lại. Đồng Đệ Chu đã phải tha thiết cầu xin thì nhà trường mới đồng ý cho ông được học thử thêm một học kỳ nữa.

Sau đó, ngày nào Đồng Đệ Chu cũng làm bạn với “đèn đường”: trời mới vừa tờ mờ sáng, ông đã ngồi dưới bóng đèn đường để học ngoại ngữ; khi trong nhà đã tắt đèn, ông lại ra ngồi dưới đèn đường để ôn bài. Ông trời quả đúng không phụ lòng người, điểm thi trung bình cuối kỳ của ông đã đạt trên 7 điểm, có vài môn còn đạt 10 điểm. Chuyện này đã làm ông ngộ ra một điều: chuyện người khác làm được thì nếu mình nỗ lực cũng sẽ làm được thôi. Trên đời này không có thiên tài, thiên tài đều là do lao động mà nên.

Bài học trưởng thành

Tất cả mọi người đều chỉ có 24 giờ một ngày, một khi thời gian đã trôi qua thì sẽ không bao giờ trở lại. Chỉ có những người biết tận dụng thời gian mới có thể làm chủ thời gian. Đồng Đệ Chu đã biết quý trọng mỗi phút mỗi giây của mình ngay từ lúc còn nhỏ, cho nên sau này ông mới trở thành một nhà khoa học lỗi lạc như vậy.

